

[Socialministeren]

foreslås det, at den periode, hvori der kan modtages delpension i forbindelse med arbejdsløshed, forlænges til 52 uger i lighed med, hvad der gælder for lønmodtagere under sygdom.

Reglerne om delpension til selvstændige erhvervsdrivende er fastsat administrativt. Reglerne for de selvstændige vil blive ændret i overensstemmelse med forslagene om nedsættelse af basisbeløbet og ophævelse af 90 pct.-kontrollen ved overgang til delpension.

Idet jeg i øvrigt skal henvise til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til Tingets hurtige og velvillige behandling.

Justitsministeren (Erling Olsen):

Herved tillader jeg mig for det høje Folketing at fremsætte:

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.
(Lovforslag nr. L 247).

Forslaget er udarbejdet efter de samme retningslinjer som det lovforslag, der blev fremsat for Folketinget den 9. februar 1994. Det nu fremsatte forslag omfatter i alt 566 personer.

Med disse ord anbefaler jeg lovforslaget til det høje Tings velvillige behandling.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Indførelse af delefterløn m.v.).

(Lovforslag nr. L 248).

Med fremsættelsen af dette lovforslag sker der en udmøntning af den aftale, som Socialdemokratiet, Centrum-Demokraterne, Det Radikale Venstre, Kristeligt Folkeparti, Det Konservative Folkeparti, Venstre, Socialistisk Folkeparti og Fremskridtspartiet – det vil sige alle partier i Folketinget – den 14. april 1994 har indgået om indførelse af en delefterløn.

Både på arbejdsmarkedet, blandt ældre og på virksomhederne er der konstateret et voksende behov for at kunne tilbyde de 60-66-årige at kunne blive længere på arbejdsmarkedet, men på nedsat tid.

Jeg synes, det er glædeligt, at man kan konstatere, at alle partierne i Folketinget er enige om at imødekomme disse ønsker og behov.

Det er vigtigt, at lovgivningen allerede nu indrettes på de ændringer, der med sikkerhed sker i den demografiske sammensætning af arbejdsstyrken og af befolkningen som helhed. I løbet af en årrække vil antallet af personer i arbejdsstyrken alt andet lige være faldende, og antallet af 60-66-årige vil stige. Der vil i højere grad blive brug for denne aldersgruppe på arbejdsmarkedet.

Delefterlønnen skal være et supplement til den almindelige efterløn, således at arbejdsløshedskassemedlemmer, der opfylder de gældende betingelser for at modtage efterløn, vil kunne vælge delefterlønnen i stedet for.

Der er således ikke tale om at ændre den nuværende efterlønsordning.

Med lovforslaget fastsættes de lovgivningsmæssige rammer for de 60-66-årige arbejdsløshedsforsikredes adgang til at modtage en ydelse i forbindelse med en nedsættelse af den hidtidige arbejdstid.

Der vil i overensstemmelse med aftalen blive tale om samme kompensationsniveau i delpensionsordningen og i delefterlønsordningen.

Delefterlønsordningen er kendetegnet ved følgende:

- Ordningen er en del af arbejdsløshedsforsikringsloven.
- Delefterlønnen finansieres på samme måde som andre ydelser efter arbejdsløshedsforsikringsloven.
- Ordningen henvender sig til personer mellem 60 og 66 år, som opfylder anciennitetskravet for at kunne gå på efterløn.
- Der skal foreligge en fast aftale med arbejdsgiveren om arbejdstiden.
- Arbejdstiden (højst 37 timer) skal nedsættes med mindst $\frac{1}{4}$ og skal mindst udgøre 12 timer i gennemsnit om ugen over en 8/9-ugers-periode.
- Kompensationen udgør en fast sats på 82 pct. af $\frac{1}{37}$ af højeste dagpenge pr. uge for hver time, arbejdstiden nedsættes.
- Det er muligt at skifte mellem efterløn og delefterløn.
- En periode på delefterløn forringer ikke mulighederne for at modtage efterløn på trin 1. Samtidig sker der også som en udmøntning af aftalen en vis lempelse af 200-timers-reglen i efterlønsordningen ved en
  - udvidelse af adgangen til i visse særlige tilfælde – og i begrænset omfang – at arbejde

[Arbejdsministeren]

ud over 200 timer mod fradrag i efterlønnen for indtægten ved arbejde ud over de 200 timer og ved en

- udvidelse af adgangen til under nærmere betingelser at udføre selvstændig bibeskæftigelse i et omfang, der svarer til 200 timer, hvis det kan sandsynliggøres over for arbejdsløsheds-kassen, at arbejdet med virksomheden kan udføres inden for 200 timer årligt.

I aftalen og lovforslaget er der lagt vægt på fleksibilitet med hensyn til skift mellem f.eks. delefterløn og efterløn, og samtidig er vi opmærksomme på at undgå spekulation ved sådanne skift. Dette fører blandt andet til en begrænsning i 200-timers-reglen i det år, man indtræder i efterlønsordningen.

Idet jeg i øvrigt henviser til lovforslaget og bemærkningerne hertil, skal jeg på regeringens vegne anbefale forslaget til Folketingets velvilige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.**Spm. nr. S 1049****1) Til miljøministeren af:**

Ole Donner (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes § 57 i lov om planlægning skal fortolkes?«

Skriftlig begrundelse

Spørgeren ønsker oplyst, hvilken hjemmel en kommunalt ansat har til at foretage tilsyn eller inspektion på en privat ejendom.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg bliver spurgt, hvorledes § 57 i lov om planlægning skal fortolkes.

Den pågældende bestemmelse indeholder regler for, hvornår myndighederne uden retskendelse har adgang til enhver ejendom. Det har de, dels for at de kan føre tilsyn efter loven, dels for at de kan foretage tekniske forberedelser af planlægning eller enkeltsager. Der skal vises legitimation på forlangende.

Når der er tale om tekniske forarbejder, skal der gives forudgående underretning til ejeren eller brugeren af ejendommen, men der bør

også gives underretning, før der foretages tilsyn, hvis det kan ske, uden at formålet med tilsynet forspildes.

De personer, der nævnes i § 57, er Miljøministeriets, amtsrådets og kommunalbestyrelsens personale og personer med bemyndigelse fra disse myndigheder. Det er angivet i planlovens § 51, hvem der har tilsynsmyndigheden i de enkelte grupper af sager. Tilsynsmyndigheden følges normalt med kompetencen i første instans.

Det er derfor kommunalbestyrelsen, der er tilsynsmyndighed, når der er tale om tilsyn med overholdelse af bestemmelsen i lokalplaner og byplanvedtægter. Amtsrådet er tilsynsmyndighed i landzonesager, hvis der ikke er tale om et af de områder, hvor kommunalbestyrelsen er landzonestyrelse. Og politiet yder nødvendig bistand til, at myndighederne kan opnå adgang. Det er det, den bestemmelse går ud på.

Ole Donner (FP):

Jeg vil gerne takke ministeren for svaret. Grunden til, at jeg har spurgt ministeren om fortolkningen, er jo, at § 57 i planloven er ret rund i sin formulering, idet der står:

»Miljøministeriets, amtsrådets og kommunalbestyrelsens personale og personer med bemyndigelse fra de pågældende myndigheder har uden retskendelse adgang til enhver ejendom i tilsynsøjemed.«

Det kunne jo godt forstås sådan, at enhver kontorbetjent eller enhver ansat i kommunen uden retskendelse kan gå ind på f.eks. en sommerhusgrund for at se, om der er affald i affaldsposen, eller om der er nogen, der bebor den pågældende ejendom i øjeblikket.

Jeg vil gerne spørge ministeren, om det ikke skal forstås på den måde, at hvis man vil ind og kontrollere en eller anden ting, så skal man have legitimation med, og man skal varsle det på forhånd. Når man lige læser det, kunne det godt se ud, som om man kunne sende enhver ud og kigge eller gå ind og spørge om et eller andet på ejendommen, uden at de var i besiddelse af legitimation.

Det er det, jeg gerne vil have ministerens kommentarer til.

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg kan bekræfte over for hr. Ole Donner,

[Miljøministeren]

som jeg også sagde det før, at der skal vises legitimation. Jeg kan også sige, at i praksis fungerer denne almindelige bestemmelse jo på den måde, at man fortæller ejeren af ejendommen, at man kommer. Ofte er det jo også et spørgsmål om at komme ind, og kun i situationer, hvor der er en pointe i – en tilsynspointe i – at man skal komme uanmeldt, underretter man ikke ejeren på forhånd.

Og så vil jeg af hensyn til hr. Ole Donners hukommelse erindre ham om, at planloven jo var et resultat af det arbejde, der blev udført mellem den daværende borgerlige regering og Fremskridtspartiet.

Ole Donner (FP):

Jeg er meget glad for, at ministeren har undersøgt den sag og konstateret, at Fremskridtspartiet netop på det område havde en endog meget stor indflydelse, idet det var Fremskridtspartiets fortjeneste, at pensionister fik ret til at boede deres sommerhuse, når de har ejet dem i et vist tidsrum. Så det er jeg meget glad for.

Jeg indrømmer da også, at vi var med til at vedtage denne lov, men det forhindrer jo ikke, at der kan komme en lapsus i formuleringen. Jeg forstår godt ministerens svar, nemlig at der kan være situationer, hvor man skal komme, uden at de pågældende ved, at man kommer. Det har jeg fuld forståelse for, men jeg vil gerne spørge, om ikke ministeren vil give mig ret i, at det kunne fortolkes, som om enhver ansat i en kommune bare kunne gå ind på grunden og kigge, fordi man har ret til det.

Men jeg er glad for, at ministeren så klart skærer ud i pap, at man skal have en legitimation, som kan forevises på forlangende, og at det ikke skal fortolkes på den måde, at man bare kan møde op og gå ind og kontrollere et eller andet.

Miljøministeren (Svend Auken):

Det kan jeg bekræfte, og jeg kan sige, at den – indrømmer jeg – brede bemyndigelse selvfølgelig skal administreres i overensstemmelse med lovens formål. Der må ikke foreligge magtfordrejning, og det vil sige, at man ikke bare må bruge denne hjemmel, uden at der er en konkret tilsynsopgave eller en konkret enkelt-sag, man skal forberede. Der skal være et formål, som ligger inden for lovens rammer, og

der skal være et behov. Det skal være en kompetent myndighed. Og man skal i de sager, hvor det ikke drejer sig om behov for uanmeldt eftersyn af den ene eller den anden art, selvfølgelig underrette ejeren. Som oftest vil det jo også være bedst for formålet med besøget, at ejeren er klar over, at man kommer, kan tage imod én, kan snakke med én og vise én til rette på ejendommen.

Der lå ingen polemik i øvrigt – vil jeg gerne sige til hr. Ole Donners orientering – i, at jeg opfriskede hans hukommelse med hensyn til, hvem der er ophavsmænd til den nugældende planlov, som jeg prøver at administrere så loyalt, som det er mig muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Bortfaldne spørgsmål:**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Medlem af Folketinget Eva Kjer Hansen (V) har meddelt mig, at hun den 15. april 1994 har taget spørgsmål nr. S 1042 og S 1043 til statsministeren tilbage. Spørgsmålene, der dermed er bortfaldet, var sålydende:

Spm. nr. S 1042

Til statsministeren (14/4 94) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Mener statsministeren ikke, at det er i strid med Edinburgh-aftalen at gennemføre en harmonisering af de lokale skatter?«

Spm. nr. S 1043

Til statsministeren (14/4 94) af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Hvordan vil regeringen sikre, at der ikke sker nogen form for harmonisering på skatteområdet, og at fordelingspolitikken forsat er et nationalt anliggende?«

Skriftligt besvarede spørgsmål:**Første næstformand (Ivar Hansen):**

Fra de pågældende ministre er modtaget skriftlige svar på spørgsmål stillet af følgende medlemmer af Folketinget:

[Første næstformand]

Ahlmann-Ohlsen (KF): spm. nr. S 882, 957 og 993
 Andersen, Else Winther (V): spm. nr. S 944 og 945
 Behnke, Tom (FP): spm. nr. S 956 og 958
 Christensen, Jan Køpke (FP): spm. nr. S 899-901, 971, 982, 991, 992, 995 og 996
 Dahl-Sørensen, Inge (V): spm. nr. S 924 og 994
 Espersen, Ole (S): spm. nr. S 868
 Frahm, Pernille (SF): spm. nr. S 981
 Gade (SF): spm. nr. S 922
 Gyldenkilde, Lilli (SF): spm. nr. S 895 og 1025
 Hansen, Birthe (SF): spm. nr. S 935
 Hornbech, Birthe Rønn (V): spm. nr. S 969
 Hovmand, Svend Erik (V): spm. nr. S 970
 Husmark, Birgitte (SF): spm. nr. 809 (suppl. besv.) og 963
 Højland, Niels (FP): spm. nr. S 920
 Jacobsen, Kirsten (FP): spm. nr. S 818 (suppl. besv.), 902 (suppl. besv.), 973, 984-988 og 990
 Jørgensen, Jens (KF): spm. nr. S 918
 Kjærsgaard, Pia (FP): spm. nr. S 959-962
 Mejdahl (V): spm. nr. S 964-968
 Pedersen, Inger Stilling (KRF): spm. nr. S 983
 Sander, Helge (V): spm. nr. S 932
 Steenholdt (V): spm. nr. S 914
 Thoft, Jens (SF): spm. nr. S 863
 Vinther, John (KF): spm. nr. S 977-980
 Voigt, Pelle (SF): spm. nr. S 955

Spm. nr. S 882

Til *udenrigsministeren* (18/3 94) af:

Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Hvordan stiller udenrigsministeren sig til bananproblematikken?«

Begrundelse

Fra Costa Rica forlyder det, at de afrikanske lande, som har fået leverancerne af bananer til EU, alligevel ikke kan producere nok til opfyldelse af efterspørgslen. Derfor udbyder afrikanerne nu kvoterne til salg i Mellemamerika, hvilket vel ikke var meningen.

Svar (11/4 94):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Forlydenderne om, at importmuligheder for bananer til EU skulle overføres fra de afrikanske lande til Mellemamerika, er mig ikke bekendt.

EU's importordning er baseret på importlicenser, som udstedes på visse betingelser. For import af traditionelle AVS-bananer gælder, at en ansøgning om importlicens kun tages i betragtning, hvis den ledsages dels af originalen til et certifikat, som er udstedt af myndighederne i det pågældende land, og som bekræfter bananernes oprindelse, dels af et bevis (i form af en kopi af konnossementet) for, at bananerne er blevet indladet i det oprindelsesland, der har udstedt certifikatet. Såfremt dette land lader eksporten foregå via en havn i et naboland, skal der samtidig indsendes et transportdokument, der bekræfter, at produktet er blevet sendt fra oprindelseslandet til afskibningshavnen.

Styringen af importen ved hjælp af licenserne skulle derfor i princippet forhindre, at en »utilsigtet trafik« finder sted således som skitseret i begrundelsen.

Spm. nr. S 957

Til *miljøministeren* (29/3 94) af:

Ahlmann-Ohlsen (KF):

»Hvor har ministeren sine oplysninger fra om, at Dansk Eternit Fabrik i Aalborg i sin tid solgte den asbestbaserede produktion af eternitplader til Mexico?«

Begrundelse

Ministeren sagde bl.a. om Dansk Eternit Fabrik i Danmarks Radios program Profilen den 26. marts 1994: »Da vi så havde forbudt det og de havde fået udviklet en ny asbestfri . . . øh . . . tag . . . tagdækningsplader – altså ny eternit – så solgte de hele anlægget, hele asbestfabrikken, til Mexico.«

Og ministeren gentog udsagnet i dagbladet Information den 28. marts 1994, hvor han bl.a. sagde: »Situationen minder mig om, da vi for år tilbage stoppede produktionen af eternitplader med asbest på Dansk Eternit Fabrik i Aalborg. Det var en helt moderne produktion, der blev lukket på grund af sundhedsfaren ved asbest. Men efter lukningen måtte vi stå og se passivt på, at virksomheden solgte hele fabrikken til Mexico.«

De ovenfor nævnte udtalelser skal ses i sammenhæng med, at direktøren på Dansk Eternit Fabrik i Aalborg, Hans Henrik Nissen, har understreget, at virksomheden på intet som helst

[Ahlmann-Ohlsen]

tidspunkt har solgt det asbestbaserede produktionsanlæg eller dele heraf til Mexico eller til andre lande.

Svar (12/4 94):

Miljøministeren (Svend Auken):

Den oplysning, som jeg videregav i DR TV om salg af asbestmaskiner til Mexico, modtog jeg i sin tid som arbejdsminister. Jeg har over for virksomhedens direktør givet udtryk for, at jeg er glad over, at det har vist sig, at oplysningen ikke var rigtig, og at den nu er blevet rettet.

Naturligvis er jeg ked af, at jeg uforvarende videregav en oplysning, der viste sig ikke at være korrekt. Ansvar er mit. Og jeg har omgående berigtiget forholdet over for virksomheden og over for offentligheden.

Spm. nr. S 993

Til trafikministeren (7/4 94) af:

Ahlmann-Ohlsen (KF):

»På baggrund af ministerens svar af 24. marts d.å. på spørgsmål nr. S 841 bedes ministeren svare på, om ministeren vil offentliggøre den i svaret omtalte eksterne revisorrapport, således at Folketingets medlemmer ved selvsyn kan tage stilling til rapportens konklusioner.«

Begrundelse

Den omtalte eksterne revisorrapport konkluderer ifølge ministeren, at det tilbud på busdrift, som DSB busser har afgivet til Nordjyllands Trafikselskab, har medtaget alle former for omkostninger, der knytter sig til busdriften, med tillæg af avance. Det vil efter spørgerens opfattelse være rimeligt, at Folketingets medlemmer får lejlighed til selv at læse revisorrapportens præmisser og konklusioner.

Svar (18/4 94):

Trafikministeren (Trøjborg):

Det er i mit svar af 24. marts 1994 på spørgsmål nr. S 841 blandt andet oplyst, at et eksternt revisionsfirma KPMG C. Jespersen har gennemgået DSB bussers tilbudsmateriale og udvalgte tilbud, og at revisionsfirmaet har erklæret, at modellen »omfatter alle de omkostningsarter, som virksomheden vil få som aktie-

selskab«, og at der i tilbudene »er indregnet omkostninger, som disse vil være for DSB busser som aktieselskab, og at tilbudene således giver fuld dækning for afholdte omkostninger med tillæg af avance«.

Der vedlægges to breve fra revisionsfirmaet, som omhandler erklæringen vedrørende tilbud afgivet til Nordjyllands Trafikselskab.

Der findes således ikke nogen rapport i ordets almindelige betydning, hvilket heller ikke fremgår af mit svar af 24. marts 1994 på spørgsmål nr. S 841.

Bilag 1

KPMG C. Jespersen
Statsautoriserede revisorer

DSB busser
10. februar 1994

Vi har gennemgået DSB bussers standard for tilbudsgivning.

Standarden indeholder specifikation af de omkostningsarter, der danner grundlag for tilbudsgivningen.

Vi skal erklære, at de omkostningsarter, der indgår i standarden, omfatter alle de omkostningsarter, som virksomheden vil få som aktieselskab, herunder forrentning af fremmedkapital, forsikringer, lønsumsafgift, moms, pensionsudgifter m.v.

Vi har gennemgået visse konkrete tilbud afgivet af DSB busser.

Det er vor opfattelse, at der i disse tilbud er indregnet omkostninger, som disse vil være for DSB busser som aktieselskab, og at tilbudene således giver fuld dækning for afholdte omkostninger med tillæg af avance.

Bilag 2

KPMG C. Jespersen
Statsautoriserede revisorer

DSB busser
10. februar 1994

Vi har foretaget en detaljeret gennemgang af DSB bussers tilbud til Nordjyllands Trafikselskab, pakke 1 (8) uden overtagelse, på 9.010 tkr. samt en generel stikprøvevis gennemgang af øvrige tilbud til Nordjyllands Trafikselskab.

[Trafikministeren]

Det er vor opfattelse, at der i tilbudene er indregnet omkostninger, som disse vil være for DSB busser som aktieselskab, og at tilbudene således giver fuld dækning for afholdte omkostninger med tillæg af avance.

Spm. nr. S 944

Til *arbejdsministeren* (25/3 94) af:

Else Winther Andersen (V):

»Hvor mange reelle arbejdspladser vil der fremkomme ved Århus Kommunes optræning af bistandsklienter til pædagogmedhjælpere, vil der blive tale om en mernormering, og hvordan vil udgifterne fordele sig mellem kommunen og staten?«

Begrundelse

Århus Kommune vil optræne bistandsklienter i en periode på 9 måneder til at blive pædagogmedhjælpere. Derefter skal de ansættes i de ledige stillinger i daginstitutionerne.

Svar (8/4 94):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Til besvarelse af spørgsmålet har jeg bedt Socialministeriet om en udtalelse i sagen. Socialministeriet har herefter bedt Århus Kommune om en udtalelse i sagen. Århus Kommune udtalte følgende:

»Århus Kommune indgik i 1992 aftale med de faglige organisationer BUPL og PMF om en særlig optræningsordning til pædagogmedhjælpere i kommunens daginstitutioner for kontanthjælpsmodtagere og ledige.

Ordningen er videreført i 1994 og 1995 med visse ændringer, herunder de ændringer, der følger af lov om kommunal aktivering.

Aftalen går bl.a. ud på – via et 4 ugers introduktionskursus og en efterfølgende 9 måneders optræningsperiode – at

- genoptræne og opkvalificere lediges arbejdsevner,
- give ledige mulighed for at opnå almindeligt arbejde eller uddannelse og
- forbedre servicen inden for kommunens daginstitutioner.

Der ansættes i optræningsperioden maksimalt én optræningsperson i hver daginstitution. I denne periode er personen at betragte som en overskydende arbejdskraft i forhold til det normerede personale.

Efter optræningsperioden, som er finansieret i henhold til bistandslovens § 43, stk. 8, jf. Socialministeriets vejledning om hjælp efter bistandslovens kapitel 10, punkt 17, overgår optræningspersonerne til almindelige, faste pædagogmedhjælperstillinger, efterhånden som disse stillinger bliver ledige ved naturlig afgang eller i situationer, hvor der er tale om mernormering på grund af kommunens udbygning af daginstitutionerne. Der ansættes ligeledes kun én aktiveret ledig pr. institution. Vedrørende antallet af reelle arbejdspladser opereres der i den indgåede aftale med 430 pr. år. Det er således antallet på årsbasis af det reelle antal arbejdspladser, der opnås via aftalen.

Vedrørende spørgsmålet om udgiftsfordeling mellem kommune og stat kan det oplyses, at i optræningsperioden er der 50 pct.s statsrefusion efter gældende regler. I perioden herefter er der alene tale om en kommunal udgift uden statsrefusion – idet der er tale om almindeligt normerede personaleudgifter.«

Socialministeriet kan henholde sig til denne udtalelse, idet Socialministeriet forudsætter, at Århus Kommune udelukkende anvender optræning efter bistandslovens § 43, stk. 8, for personer, der opfylder betingelserne i bistandslovens § 43, stk. 1. Socialministeriet har endvidere bemærket, at hjælp til revalidering først kan sættes ind, når mulighederne efter anden lovgivning har vist sig ikke at være tilstrækkelige foranstaltninger til at bringe den pågældende tilbage til arbejdsmarkedet. Desuden er det af afgørende betydning, at målgruppen for revalidering udskilles fra gruppen af personer, hvis beskæftigelsesmæssige problemer umiddelbart vil kunne løses gennem deltagelse i aktiviteter efter lov om kommunal aktivering.

Jeg har ingen yderligere bemærkninger til spørgsmålet.

Spm. nr. S 945

Til *socialministeren* (25/3 94) af:

Else Winther Andersen (V):

»Er det med ministerens godkendelse, at alle i Århus Kommune, der nu vil have erhvervs erfaring som pædagogmedhjælpere, skal starte som bistandsklienter, og hvordan vil ministeren sikre, at forældrebestyrelserne får den reelle indflydelse på, hvem der ansættes i daginstitutionerne?«

[Else Winther Andersen]

Begrundelse

Århus Kommune vil optræne bistandsklienter som pædagogmedhjælpere over en 9-måneders-periode. Derefter skal de tilbydes den første ledige plads i en daginstitution. Konsekvensen af gennemførelsen af denne ordning må være, at alle, der vil have erhvervs erfaring med henblik på at blive pædagogmedhjælpere, skal starte som bistandsklienter.

Svar (6/4 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Som svar på den første del af spørgsmålet kan jeg oplyse, at bistandsloven ikke indeholder bestemmelser om uddannelsesmæssige krav til personalet eller personalesammensætningen inden for dagtilbudsområdet. Kompetencen med hensyn til personalesammensætning ligger hos kommunalbestyrelsen, og det er således kommunalbestyrelsen, der alene er ansvarlig for, at dagtilbudene personalemæssigt er i stand til at løse de opgaver, som er fastsat i bistandslovens § 69, stk. 2.

Decentraliseringen er sket i forventning om, at kommunalbestyrelserne på en ansvarsbevidst måde vil søge at opnå en personalesammensætning, som er egnet til at sikre det kvalitetsniveau i dagtilbudene, som er nødvendigt for at løse opgaverne.

Som følge heraf skal jeg heller ikke ind i nogen form for godkendelse af den måde, hvorpå kommunerne rekrutterer personalet til deres dagtilbud.

Som svar på anden del af spørgsmålet skal jeg først oplyse, at bistandslovens § 69 a, stk. 3, fastsætter følgende:

»Forældrebestyrelsen fastsætter principper for daginstitutionens virksomhed og for anvendelse af budgetramme for hver enkelt daginstitution inden for de af kommunalbestyrelsen fastsatte mål og rammer. Forældrebestyrelsen har indstillingsret til kommunalbestyrelsen i forbindelse med ansættelse af personale i daginstitutioner.«

Dette betyder, at forældrebestyrelserne kan træffe beslutning om *principperne* for daginstitutionens virksomhed. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår, at der bl.a. kan være tale om fastlæggelse af de pædagogiske principper og principper for personalesammensætning, f.eks. med hensyn til specielle kvalifikationer til fremme af en særlig pædagogisk holdning.

For så vidt angår indstillingsretten i forbindelse med ansættelse af personale i daginstitutioner, fremgår det af bemærkningerne til lovforslaget, at forældrebestyrelserne ud over at skulle fastsætte retningslinjer for personalets sammensætning også i den konkrete ansættelse har adgang til at *indstille* til kommunalbestyrelsen, hvem forældrebestyrelsen ønsker ansat. Kommunalbestyrelsen er ikke bundet til forældrebestyrelsens indstilling.

Af Socialministeriets vejledning nr. 9 af 1. september 1992 om forældrebestyrelser i kommunale daginstitutioner og kommunal dagpleje for børn fremgår det, at indstillingsretten omfatter alt fastansat personale i institutionen inklusive lederen. Det anbefales desuden i vejledningen, at arbejdsgangen i forbindelse med indstillingsretten vedrørende personale fastlægges i styrelsesvedtægten for institutionen bl.a. for at sikre, at forældrebestyrelsen rent faktisk får mulighed for at kunne foretage indstillingen i det omfang, den ønsker det.

Jeg mener, at der med disse regler, som blev vedtaget i Folketinget med et meget bredt flertal, er sikret forældrebestyrelserne en reel indflydelse i forbindelse med ansættelse af alt fastansat personale i daginstitutioner.

Spm. nr. S 956

Til *trafikministeren* (29/3 94) af:

Tom Behnke (FP):

»Med hvilken begrundelse har Jørgen Clausen, 2770 Kastrup, ikke fået den anmodede aktindsigt i Øresundsprojektet?«

Begrundelse

Ministeren har under Folketingets spørgetid bedyret, at der ville blive rettet op på ministeriets håndtering af aktindsigt i Øresundsprojektet. Dette er ikke sket i forhold til Jørgen Clausen i Kastrup.

Svar (14/4 94):

Trafikministeren (Trøjborg):

Ministeriet har gennem en årrække brevvekslet med den pågældende om Øresundsforbindelsens landanlæg, herunder om aktindsigt i det detaljerede beregningsmateriale, der har dannet grundlag for de omkostninger ved overdækning af landanlægget til Øresundsfor-

[Trafikministeren]

bindelsen gennem Tårnby, der er angivet i rapporten »Miljø – Øresund 1991«.

De beregninger, der har ligget til grund for de omkostningsangivelser, der er angivet i rapporten, er udarbejdet af eksterne rådgivere for projektorganisationen DSB/VD. Projektorganisationen har fra de eksterne rådgivere modtaget et notat (prisoverslag fra november 1990) bl.a. vedrørende disse beregninger, og Jørgen Clausen har tidligere modtaget de relevante dele heraf.

Jørgen Clausen har tidligere klaget til Folketingets Ombudsmand over, at det ikke var muligt at få aktindsigt i beregningsmaterialet.

I brev af 8. oktober 1992 har Folketingets Ombudsmand udtalt sig vedrørende denne klage, hvoraf bl.a. fremgår følgende:

»Jeg må forstå det af Trafikministeriet og projektorganisationen anførte således, at der ikke hos myndighederne foreligger – og aldrig har foreligget – andet beregningsmateriale vedrørende meromkostningerne ved overdækning af Øresundsforbindelsens landdel end det, der fremgår af det omtalte notat. Jeg har fået denne opfattelse af projektorganisationens svar bekræftet ved en telefonisk henvendelse til organisationen og må herefter lægge den til grund for min bedømmelse af Deres klage.

I medfør af § 4 i lov om offentlighed i forvaltningen omfatter retten til aktindsigt »dokumenter, der er indgået til eller oprettet af en forvaltningsmyndighed som led i administrativ sagsbehandling i forbindelse med dens virksomhed«.

I et tilfælde som det foreliggende, hvor myndigheden har benyttet ekstern rådgivning, indebærer bestemmelsen således, at adgangen til aktindsigt i det materiale, der er udarbejdet af de eksterne rådgivere, forudsætter, at det pågældende materiale faktisk er eller har været i myndighedens besiddelse.

De beregninger, der har dannet grundlag for de omkostningsskøn, der er angivet i Øresundsrapporten (og i notatet fra november 1990), er derfor ikke omfattet af offentlighedslovens regler om aktindsigt.«

I brev af 30. august 1993 har Jørgen Clausen anmodet Folketingets Ombudsmand om at genoptage behandlingen af klagen. Det fremgår af udtalelsen af 20. december 1993 fra Folketingets Ombudsmand, at den fornyede hen-

vendelse ikke har givet Folketingets Ombudsmand anledning til at gøre mere vedrørende dette spørgsmål.

Efterfølgende har Jørgen Clausen over for Trafikministeriet på ny rejst spørgsmålet om aktindsigt i ovennævnte beregningsmateriale samt vedrørende en alternativ linjeføring af jernbanen fra Kalvebod over Amager via Præstemarksvej og nord om Bella Centret, der også var indeholdt i rapporten »Miljø – Øresund 1991«. Meromkostningen herved var opgjort til 1,5 mia. kr. i forhold til det i rapporten beskrevne hovedalternativ, idet beregningerne, der lå til grund herfor, også er udarbejdet af eksterne rådgivere. Jørgen Clausen har nu modtaget de relevante dele af ovennævnte notat vedrørende også dette alternativ. Ministeriet har ikke efter den tidligere behandling af sagen modtaget det detaljerede beregningsmateriale og er derfor fortsat afskåret fra at udlevere yderligere materiale herom, ligesom det samme gør sig gældende vedrørende alternativet om en ændret linjeføring over Amager, hvorom der senest er rettet henvendelse.

Endelig skal meddeles, at DSB har oplyst, at projektorganisationen har truffet afgørelse om en anmodning om aktindsigt i rapporter udarbejdet af projektorganisationen om Øresundsforbindelsens landanlæg.

Spm. nr. S 958

Til *miljøministeren* (30/3 94) af:

Tom Behnke (FP):

»Finder ministeren, at det i en tid med vandafgifter er rimeligt, at Storstrøms Amt over en tyveårig periode vil oppumpe 166 mio. liter vand fra undergrunden ved Snesere Losseplads og efter fortyndingsprincippet sende det meget giftige perkolat ud i Præstø Fjord uden egentlig rensning?«

Begrundelse

I 1964 blev der i Snesere i Fladså Kommune anlagt en kommunal losseplads i nogle udgravede lergrave. Proms Kemiske Fabrik i Viomose har bl.a. deponeret fire meget farlige giftstoffer i tønder. De fire giftstoffer er ikke nedbrydelige i et almindeligt biologisk renselanlæg som det påtænkte i Tappernøje. I stedet for at bruge los af det kostbare grundvand bør man efter spørgerens mening opgrave de 60.000 m³

[Tom Behnke]

affald og deponere det i et sikret tørdepot, indtil man er i stand til at rense det.

Svar (11/4 94):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg har forelagt spørgsmålet for Miljøstyrelsen, som har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

»Snesere Losseplads er et registreret affaldsdepot, og Miljøstyrelsen skal derfor godkende og finansiere afværgeforanstaltningerne.

Storstrøms Amt er ved at uddybe vurderingen af, hvilke afværgemodeller der kan tages i anvendelse. Miljøstyrelsen har derfor endnu ikke taget stilling til, hvilken afværgemodel der vil være bedst egnet i den konkrete sag.

Miljøstyrelsen kan dog oplyse, at det ofte vil være nødvendigt at oppumpe forurenede grundvand fra et område for at sikre mod forurening af endnu rent grundvand i naboområderne. Dette er en mulig løsningsmodel for Snesere Losseplads. Vurderingen af en sådan afværgepumpning omfatter også, at der tages stilling til, om det forurenede grundvand skal renses inden udledning.

En afværgeforanstaltning baseret alene på opgravning af 60.000 m³ affald ville næppe løse problemerne effektivt ved Snesere; dels bortgraves såvel »uproblematisk« som problematisk affald, dels håndteres grundvandsforureningen uden for depotet ikke.«

Spm. nr. S 899

Til *sundhedsministeren* (22/3 94) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om han snarest vil tage initiativ til at ændre lægeloven, således at akupunktører ikke længere vil høre ind under lægeloven, såfremt de udtalelser, en overlæge i Sundhedsstyrelsen i flere medier er citeret for, om akupunkturs farlighed er korrekte?«

Begrundelse

En overlæge fra Sundhedsstyrelsen er i flere medier citeret for at have udtalt, at såfremt de nåle, man anvender i akupunktur, ikke bliver stukket længere ind i huden end 10 mm, er der ingen risiko ved behandlingen.

Såfremt dette udsagn er korrekt, mener spørgeren, at regeringen snarest bør tage initi-

ativ til at sikre, at akupunktører opnår de lettest mulige arbejdsbetingelser under hensyn til, hvad der er sundhedsmæssigt forsvarligt.

Svar (6/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg har den 30. juni 1993 besvaret et tilsvarende spørgsmål, nemlig spørgsmål nr. 133 (alm. del – bilag 341) sygdom, sygdomsbehandling.

Sundhedsministeriet har på daværende tidspunkt til brug for besvarelsen anmodet Sundhedsstyrelsen om en udtalelse.

Sundhedsstyrelsen har udtalt følgende:

»Det er ifølge lægelovens § 25, stk. 2, ikke tilladt for en person, der ikke har autorisation som læge eller anden i lovgivningen særlig adkomst, at foretage operative indgreb.

Højesteret har ved 3 domme (UFR 1978, s. 926, UFR 1981, s. 825 og 829) på baggrund af udtalelser fra Retslægerådet udtalt, at akupunktur med nåle må anses for at være et operativt indgreb omfattet af lægelovens § 25, stk. 2, i det omfang indgrebet sker som led i sygdomsbehandling, hvorunder regnes tobaksafvænnning og vægtreducing.

Indstiksybden ved akupunktur varierer fra få millimeter til 5 cm, og de komplikationer, der kan opstå i forbindelse med akupunktur ved nåleindstik, kan bestå i mekaniske organskader og infektioner.

Fra udlandet er rapporteret enkelte komplikationer ved dybe indstik i form af pneumothorax (luft i hulrummet mellem lunge- og brystvæg), karlæsioner – hos patienter i behandling med blodfortyndende medicin med fatal virkning til følge – samt nervelæsioner. I Danmark er der set meget få skader ved behandling med nåleakupunktur.

Risikoen ved behandlingen med nåleakupunktur må anses for minimal, specielt ved indstik på under 5-10 mm og ved iagttagelse af elementære hygiejniske forholdsregler.

Sundhedsstyrelsen finder ikke ud fra de erfaringer, der er gjort, at kunne påvise alvorlige betænkeligheder ved at ændre reglerne på området i retning af en lempelse i adgangen til at udføre nåleakupunktur i den anførte punktdybde.

Samtidig ville Sundhedsstyrelsen blive fritaget for at behandle en række sager, hvor lægfolk benytter akupunktur, og hvor det kan væ-

[Sundhedsministeren]

re vanskeligt at dokumentere, om den alternative behandler i den konkrete situation ikke har virket som en læges medhjælp. Der henvises til Sundhedsstyrelsens brev af 5. september 1991 vedrørende akupunktur, herunder lægers benyttelse af akupunktører som deres medhjælp (Sundhedsministeriets j.nr., 1. kontor 722/1-5/1989).«

Der foreligger ifølge Sundhedsstyrelsen ikke noget nyt i sagen.

Jeg har ikke aktuelle overvejelser om at foretage videre med hensyn til en eventuel ændring af lægelovens regler på området.

Spm. nr. S 900

Til *sundhedsministeren* (22/3 94) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om akupunktører i de øvrige EU-lande og i de øvrige nordiske lande også er omfattet af en lovgivning tilsvarende den danske lægelov indeholdende bestemmelser om, at de kun må udføre deres behandlinger under lægeligt opsyn?«

Begrundelse

Spørgeren er af den opfattelse, at såfremt akupunktører i de øvrige EU-lande og i de øvrige nordiske lande ikke er omfattet af en lovgivning tilsvarende den danske lægelov indeholdende bestemmelser om, at de kun må udføre deres behandlinger under lægeligt opsyn, kan det skyldes, at disse lande har indrettet deres regler vedrørende akupunktur på baggrund af mere moderne og up to date-forskning på området, og at der derfor kan være grund til, at den danske lovgivning på området tages op til fornyet overvejelse.

Svar (6/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg har den 30. april 1993 besvaret et tilsvarende spørgsmål, nemlig spørgsmål nr. S 728 stillet af medlem af Folketinget Jan Køpke Christensen.

Sundhedsministeriet har på daværende tidspunkt til brug for besvarelsen indhentet en udtalelse fra Sundhedsstyrelsen.

Styrelsen har i sagens anledning rettet henvendelse til World Health Organization

(WHO), idet WHO i foråret 1990 lod foretage et rundspørge om landenes lovgivning eller regler vedrørende akupunktur.

Jeg har fra Sundhedsstyrelsen fået oplyst, at der i de fleste lande ikke findes en egentlig lovgivning vedrørende akupunktører/akupunkturbehandlinger. I Holland overvejede man dog på tidspunktet for WHO's forespørgsel en form for autorisationsordning for alternativ behandling, herunder akupunktur. I Tyskland kan akupunktur udøves af læger og de såkaldte heilpraktikere ifølge heilpraktikerloven. En særlig lovgivning om akupunktur findes dog ikke.

I Norge har man regler, der er tæt beslægtede med de danske, hvorefter læger kan benytte medhjælp, herunder akupunktører, til f.eks. at give akupunkturbehandling, der i henhold til retspraksis er at anse som operative indgreb.

I Finland er akupunktur forbeholdt læger, og i Sverige har man tilsvarende bestemmelser som i Danmark, men man overvejer for tiden at liberalisere adgangen til at udøve akupunkturbehandling.

Der foreligger ifølge Sundhedsstyrelsen ikke noget nyt i sagen.

Spm. nr. S 901

Til *sundhedsministeren* (22/3 94) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Hvad kan ministeren oplyse om Sundhedsstyrelsens indstilling til, hvorvidt akupunktur bør høre under lægeloven?«

Begrundelse

Overlæge Michael von Magnus fra Sundhedsstyrelsen er i flere medier citeret for at have udtalt, at såfremt de nåle, man anvender i akupunktur, ikke bliver stukket længere ind i huden end 10 mm, er der ingen risiko ved behandlingen.

Såfremt dette udsagn fra overlæge Michael von Magnus fra Sundhedsstyrelsen er korrekt, bør den naturlige og logiske konsekvens være, at lægeloven ændres. Der er således grundlag for at undersøge, hvordan lægeloven kan ændres på den mest behændige måde, så akupunktører kan opnå en friere arbejdsform, herunder blive frigjort for pligten til at arbejde under lægeligt opsyn.

[Jan Køpke Christensen]

Såfremt udsagnet fra overlæge Michael von Magnus fra Sundhedsstyrelsen derimod er ukorrekt, mener spørgeren, at ministeren bør undersøge, hvordan sådanne udtalelser kan fremkomme, og hvordan det kan undgås, at sådanne udtalelser fremkommer i fremtiden.

Svar (6/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg skal henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 899.

Spm. nr. S 971

Til *sundhedsministeren* (5/4 94) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Finder ministeren det acceptabelt, at flere sygehuse begynder at indtage bosniske flygtninge som sygeplejersker med suppleringsuddannelser og kurser, når flere sygehjælpere, social- og sundhedsuddannede og HK-personale, der er danske statsborgere, kunne gå ind og overtage en del af jobbene på sygehusene?«

Svar (13/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg skal henvise til, at bosniske flygtningesygeplejersker ikke har mulighed for inden for rammerne af den nuværende lovgivning (lov nr. 933 af 28. november 1992 (med senere ændringer) om midlertidig opholdstilladelse til visse personer fra det tidligere Jugoslavien m.v.) at tage lønnet/ulønnet arbejde.

Forestiller man sig denne hindring ophævet, vil de pågældende heller ikke umiddelbart kunne udøve virksomhed som sygeplejersker, idet de ikke uden videre kan meddeles autorisation.

Sundhedsstyrelsen har i denne forbindelse oplyst, at styrelsens erfaring fra tidligere ansøgere fra det tidligere Jugoslavien, der har fået opholds- og arbejdstilladelse, viser, at disse altid skal gennemgå en supplerende uddannelse ved en dansk sygeplejerskole, inden de kan meddeles autorisation. Indhold og varighed varierer, men almindeligvis drejer det sig om 1-1½ år.

For at ansøgerne kan optages til supplerende uddannelse på en sygeplejerskole, kræves yderligere, at de har et godt kendskab til det danske sprog.

Sundhedsstyrelsen har således ikke mulighed for at give en tilladelse til, at bosniske flygtningesygeplejersker arbejder på danske sygehuse, og styrelsen har følgelig ikke givet en sådan.

Spm. nr. S 982

Til *sundhedsministeren* (6/4 94) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Kan ministeren oplyse, hvorvidt der til stillingen som direktør for Rigshospitalet var danske ansøgere, der opfyldte kvalifikationerne til at besidde ovennævnte stilling?«

Begrundelse

Spørgeren støtter princippet om, at den bedst kvalificerede skal have jobbet. Spørgeren finder det dog underligt, at der i et land med langt over 300.000 arbejdsløse ikke skulle være kvalificerede personer til at bestride en sådan stilling. Spørgeren finder det derfor beklageligt, at regeringen går forrest i ansættelsen af udlændinge, specielt idet der er tale om en ledende stilling i den offentlige sektor.

Svar (11/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsministeriet modtog 25 ansøgninger til stillingen som direktør for Rigshospitalet. Et ansættelsesudvalg bestående af medarbejder- og ledelsesrepræsentanter for Rigshospitalet samt ledelsesrepræsentanter for Sundhedsministeriet har haft samtale med 4 af ansøgerne. Jeg har endvidere haft en samtale med Jan Lindsten, som regeringen den 5. april 1994 besluttede at ansætte i stillingen.

Det var såvel ansættelsesudvalgets som min vurdering, at der blandt ansøgerne var flere, herunder danske ansøgere, der var kvalificerede til stillingen som direktør for Rigshospitalet. Et enigt ansættelsesudvalg pegede imidlertid på Jan Lindsten som den bedst kvalificerede til stillingen – en vurdering, jeg har kunnet tilslutte mig.

I overvejelserne om stillingens besættelse er indgået en helhedsvurdering af ansøgernes personlige og faglige kvalifikationer og af deres mulighed for at varetage de med stillingen forbundne opgaver, herunder at fortsætte den omstilling, som Rigshospitalet står midt i.

Spm. nr. S 991

Til *indenrigsministeren* (7/4 94) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren kommentere artikler fra den 6. og 7. april 1994 i *Jydske Vestkysten* om midlertidigt asylcenter i Dansk Folke-Feries Løjt Feriecenter?«

Begrundelse

Spørgeren er blevet bekendt med, at Dansk Røde Kors i forbindelse med et midlertidigt asylcenter i Aabenraa Kommune ikke har fulgt ministerens tidligere meldinger om, at der skal informeres til kommunerne, hvor der planlægges at åbne for asylcentre.

Det er i øvrigt anden gang, at Aabenraa Kommune ikke er informeret ved borgmesteren i forbindelse med planlægningen af midlertidige asylcentre.

Svar (13/4 94):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I forbindelse med iværksættelse af nødvendige brandsikringsarbejder på center Tønder indgik Direktoratet for Udlændinge umiddelbart før påske aftale med Dansk Folke-Ferie om kortvarig, tidsbegrænset indkvartering af op til 120 af center Tønders beboere i 20 feriehytter i Feriecentret i Løjt Kirkeby.

Idet Direktoratet for Udlændinge som følge af de særlige forhold ikke betragtede denne situation som en sædvanlig centerstart, blev de sædvanlige procedurer for centerstart ikke fulgt.

Uanset at der ikke har været tale om en centerstart i sædvanlig forstand, burde kommunen have været orienteret, hvorfor Direktoratet for Udlændinge har beklaget det passerede.

Spm. nr. S 992

Til *indenrigsministeren* (7/4 94) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren tage initiativ til at pålægge Dansk Røde Kors informationspligt over for kommunerne i forbindelse med planer om at åbne asylcentre i kommunerne?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 991.

Svar (13/4 94):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I henhold til udlændingelovens § 42 a påhviler det Direktoratet for Udlændinge at tilvejebringe indkvarteringssteder for asylansøgere.

I alle tilfælde, hvor direktoratet indgår aftale om anvendelse af en ejendom til asylcenterformål, orienterer direktoratet borgmesteren i den pågældende kommune.

Dansk Røde Kors giver efterfølgende oplysning til lokalsamfundet gennem en husstandsomdelt avis. Denne oplysningsvirksomhed har karakter af en service fra Dansk Røde Kors' side.

Informationspligten over for kommunerne i forbindelse med planer om at åbne asylcentre i kommunerne påhviler således Direktoratet for Udlændinge, som varetager de myndighedsrelaterede opgaver.

Det indgår i proceduren ved åbning af et flygtningecenter, at kommunen skal orienteres så tidligt som muligt for at sikre det bedst mulige samarbejde med kommunen og lokalsamfundet.

Spm. nr. S 995

Til *sundhedsministeren* (7/4 94) af:

Jan Køpke Christensen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilken indsats der udføres i de øvrige nordiske lande over for kriseramte og selvmordstruede psykiatriske personer, herunder hvilken kontakt der er på dette område mellem de nordiske lande?«

Begrundelse

Udviklingen i kriminelle handlinger udøvet af psykiatriske patienter bevirker ifølge spørgeren, at der bør overvejes en ændret indsats på området. I den forbindelse er det vigtigt at inddrage erfaringerne fra de øvrige nordiske lande.

Foreløbigt svar (13/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Jeg har bedt Sundhedsstyrelsen om en udtalelse om spørgsmålet. Når styrelsens svar foreligger, skal jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 996*Bilag*Til *sundhedsministeren* (7/4 94) af:**Jan Køpke Christensen (FP):**

»Vil ministeren oplyse, hvilke erfaringer der foreløbig er gjort med forsøgsordningen til bistand til psykologhjælp?«

Statsadvokaten
i Aalborg

Aalborg, den 29. marts 1994

Begrundelse

Udviklingen i kriminelle handlinger udøvet af psykiatriske patienter bevirker ifølge spørgeren, at der bør foretages en intensiveret indsats på området.

Svar (13/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Den 1. juli 1992 iværksattes en forsøgsordning med tilskud til psykologbehandling for voldsofre og andre særligt udsatte grupper. Den økonomiske ramme for forsøgsordningen er 23 mio. kr. i 1994.

Forsøgsordningen er genstand for en evaluering, der foretages ved Amternes og Kommunernes Forskningsinstitut. Evalueringen indledtes i foråret 1993 og afsluttes til efteråret i år.

Hovedformålet med evalueringen er at indsamle erfaringer med psykologordningen set fra patient-, læge- og psykologside. På denne baggrund finder jeg det rigtigst at afvente evalueringsrapporten, før jeg udtaler mig om erfaringer med ordningen.

Spm. nr. S 924 Til *justitsministeren* (23/3 94) af:**Inge Dahl-Sørensen (V):**

»Hvorledes forløber den strafferetlige undersøgelse vedrørende misbrug af fondsmidler og eventuelt bedrageri, der af Statsadvokaten i Aalborg blev indledt i september 1993 mod personer i den tidligere Himmerlandsbank, og bliver der under undersøgelsen iværksat en tilbundsående revision med henblik på at klarlægge bankens økonomiske situation i efteråret 1991?«

Svar (11/4 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til vedlagte udtalelse af 29. marts 1994 fra Statsadvokaten i Aalborg.

Jeg modtog den 2. september 1993 fra Finanstilsynet anmodning om, at der ved min foranstaltning blev indledt undersøgelse mod Himmerlandsbanken A/S samt 2 fonde, som efter deres fundatser er nært knyttet til personer i bankens ledelse.

Finanstilsynet fandt på baggrund af oplysninger modtaget fra den bestyrelse, som tiltrådte i Himmerlandsbanken A/S den 23. marts 1993, at der i forbindelse med dispositioner foretaget af banken og de 2 fonde i perioden fra 1991 til begyndelsen af 1993 kunne være tale om overtrædelse af fondslovgivningen, lov om banker og sparekasser samt eventuel anden lovgivning.

Endvidere er der henholdsvis den 6. oktober og den 11. oktober 1993 indgivet anmeldelse fra 2 personer, som finder, at de modtog vildledende oplysninger fra Himmerlandsbanken A/S i forbindelse med, at de pågældende i november 1991 og april 1992 købte obligationer udstedt af banken.

På den baggrund er der af personale fra Rigspolitichefens Rejseafdeling under mit overtilsyn foretaget efterforskning.

I forbindelse med efterforskningen er der til belysning af hændelsesforløbet tilvejebragt et omfattende bilagsmateriale, ligesom der er foretaget afhøring af et større antal personer. Afhøringerne har indtil videre koncentreret sig om dels bankens generelle økonomiske situation i den pågældende periode og dels dispositionerne i relation til de 2 fonde.

Det er gennem efterforskningen blevet klarlagt, at der i relation til hændelsesforløbet vedrørende fondene bl.a. er en række komplekse juridiske problemstillinger. Dette gælder således ikke mindst, for så vidt angår spørgsmålet om eventuel straffehjælp og strafferetlig forældelse, og sidstnævnte problematik forelå i øvrigt allerede, da jeg modtog anmeldelsen fra Finanstilsynet.

Sagen blev den 26. november 1993 i relation til fondslovgivningen forelagt for Civilretsdirektoratet, som er tilsynsmyndighed, for så vidt angår lov om fonde.

[Justitsministeren]

Udtalelsen fra Civilretsdirektoratet forelå den 10. marts 1994, hvorefter sagen er videre-sendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, som er tilsynsmyndighed, for så vidt angår lov om erhvervsdrivende fonde.

Når udtalelsen fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen foreligger, forventes yderligere afhøringer foretaget i relation til efterforskningen i tilknytning til de 2 fonde.

For så vidt angår anmeldelserne modtaget fra de 2 personer, som efter rådgivning fra banken har erhvervet obligationer i november 1991 og april 1992, gør sig gældende, at kurator i bankens konkursbo, advokat Jørgen Holst, den 9. december 1993 har afgivet en detaljeret redegørelse til brug for skifteretten. Denne belyser bl.a. den økonomiske situation i banken på tidspunktet for udstedelse og salg af bankens obligationer, ligesom den redegør for det generelle salgsmateriale, der blev udarbejdet og anvendt af banken i den forbindelse.

På baggrund af dette materiale samt det øvrige efterforskningsmateriale har jeg ikke for indeværende fundet, at der er tilstrækkelig anledning til i tilknytning til efterforskningen at iværksætte en egentlig revision.

Der er ikke på nuværende tidspunkt rejst sigtelser.

Når efterforskningen er afsluttet, vil der snarest derefter af mig blive taget stilling til tiltale-spørgsmålet.

Spm. nr. S 994

Til *skatteministeren* (7/4 94) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Kan ministeren oplyse, om der føres momsregnskaber og sædvanlig moms kontrol, hvad angår samtlige restaurationer på Christiania, herunder restauration Spiseloppen?«

Svar (15/4 94):

Skatteministeren (Stavad):

Jeg kan oplyse, at der angives og afregnes moms fra registrerede restaurationer på Christiania, herunder Foreningen Restaurant Spiseloppen.

Virksomheder på Christiania indgår på lige fod med andre virksomheder i Told og Skats udvælgelse og prioritering af kontrolemler.

Told- og Skatteregion København 1 (City), hvorunder virksomheder på Christiania er re-

gistreret, har oplyst, at der for 1994 bl.a. er planlagt kontrol af et antal virksomheder inden for restaurationsbranchen. Ved udvælgelsen af, hvilke virksomheder der skal kontrolleres, indgår også oplysninger fra virksomheder på Christiania.

Der er foretaget moms kontrol i enkelte virksomheder på Christiania. Jeg kan dog ikke give oplysninger om kontrolinitiativer over for konkrete virksomheder som f.eks. Foreningen Restaurant Spiseloppen.

Spm. nr. S 868

Til *udenrigsministeren* (18/3 94) af:

Ole Espersen (S):

»Hvilke oplysninger kan udenrigsministeren give med hensyn til det tyrkiske parlaments ophævelse af immuniteten for otte parlamentsmedlemmer og deres senere arrestation?«

Begrundelse

Det tyrkiske parlaments beslutning af 2. marts 1994 har vakt opsigt i hele Europa. Der er tilsyneladende tale om, at en række parlamentsmedlemmer på grund af udtalelser om forholdene i det østlige Tyrkiet er blevet arresteret og risikerer strenge straffe, efter at deres parlamentariske immunitet er ophævet.

Det vil være af interesse at blive orienteret om, hvad de pågældende er tiltalt for, samt hvilke muligheder der er for, at Danmark og andre lande kan sikre, at Tyrkiet lever op til elementære menneskerettigheder og demokratiske traditioner.

Svar (6/4 94):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Efter anmodning fra den offentlige anklager ved den tyrkiske sikkerhedsdomstol har det tyrkiske parlament den 2. og 3. marts 1994 ophævet den parlamentariske immunitet for følgende otte parlamentsmedlemmer:

Hr. Hatip Dicle

Hr. Ahmet Türk

Fr. Leyla Zana

Hr. Orhan Dogan

Hr. Sirri Sakik

Hr. Mahmut Alinak

[Udenrigsministeren]

Hr. Selim Sadak

Hr. Hasan Mezarci

Sidstnævnte parlamentsmedlem Hasan Mezarci er tidligere medlem af det proislamske Velfærdsparti Refah Partisi. De øvrige parlamentsmedlemmer er kurdere og er nuværende eller tidligere medlemmer af det prokurdiske Demokratiske Parti, Demokrasi Partisi. Hatip Dicle er endvidere formand for det Demokratiske Parti.

Ifølge de foreliggende oplysninger er Hasan Mezarci og Selim Sadak sigtet for overtrædelse af den tyrkiske straffelovs paragraf 159, der bl.a. vedrører fornærmelser mod eller bagvaskelse af den tyrkiske nation. Retssagerne vil blive ført ved de almindelige domstole, og de er begge på fri fod.

De øvrige seks parlamentsmedlemmer er sigtede for overtrædelse af den tyrkiske straffelovs paragraf 125, der bl.a. vedrører trusler mod Tyrkiets territoriale integritet. Disse retssager vil foregå ved den statslige sikkerhedsdomstol.

Umiddelbart efter parlamentets ophævelse af de otte parlamentarikers immunitet blev de pågældende anholdt og sat i forvaring, hvilket foregik på en tilsyneladende unødigt brutal måde. Efterfølgende er Hasan Mezarci og Selim Sadak blevet frigivet.

Der blev indgivet appel til forfatningsdomstolen over for parlamentets beslutning om at ophæve de syv kurdiske parlamentsmedlemmers immunitet. Den 21. marts 1994 afviste forfatningsdomstolen appellerne for seks af kurderne (Hatip Dicle, Ahmet Türk, Leyla Zana, Orhan Dogan, Sirri Sakik og Mahmut Alinak), medens domstolen accepterede Selim Sadaks appel, hvorfor hans parlamentariske immunitet blev genoprettet og retssagen mod ham blev udsat.

Anmodningen fra den offentlige anklager om ophævelse af de otte parlamentsmedlemmers immunitet er blevet indgivet til parlamentet for længe siden. Når parlamentet har truffet sin afgørelse den 2. og 3. marts 1994, skyldtes det formentlig den stigende PKK-terror samt en række udtalelser af de pågældende, der af mange er blevet opfattet som provokerende. Hasan Mezarci har således kaldt moderen til Kemal Atatürk, grundlægger af det moderne Tyrkiet og dets første præsident, for

prostitueret og lign. Hatip Dicle har efter et kurdiske terrorangreb på nogle unge soldater i Istanbul, hvorunder syv soldater blev dræbt, forsvaret angrebet og udtalt, at under en krig var soldater et militært mål.

En eventuel domfældelse af de syv parlamentsmedlemmer kan imidlertid ikke eksekveres, før parlamentet på ny får sagen forelagt og giver sin tilslutning til dommens gennemførelse. Overtrædelse af den tyrkiske straffelovs paragraf 125 kan medføre dødsstraf, men tyrkiske myndigheder har oplyst, at denne straf ikke kan finde anvendelse i de foreliggende tilfælde, da der alene er tale om straf for udtalelser og ikke handlinger forbundet med vold.

Den tyrkiske koalitionsregering fastholder, at den ikke var initiativtager til parlamentets beslutning og ikke har beføjelse til at pålægge parlamentet en given adfærd, in casu undlade at lade anklagemyndighedens anmodning om immunitetsophævelse nyde fremme. De to regeringspartiers parlamentsmedlemmer indtog diametralt modsatte holdninger, idet det ene, Den sande Vejs partis, DYP's, medlemmer stemte for, mens det overvældende flertal af det socialdemokratiske partis, SHP's, medlemmer stemte imod immunitetsophævelsen. Regeringen som sådan afviser at tage stilling til sagens substans. Den henviser til, at sagernes videre forløb er i det tyrkiske justitsvæsens hænder, og at dette er uafhængigt af regeringen.

Den danske regering følger udviklingen i Tyrkiet nøje. Også inden for det europæiske politiske samarbejde og i CSCE-kredsen følger vi spørgsmålet om overholdelsen af menneskerettighederne i Tyrkiet. Bilateralt har vi fra dansk side løbende kontakt med de tyrkiske myndigheder, og i den konkrete sag har Danmark på linje med en række andre EU-lande og nordiske lande givet udtryk for vor bekymring.

Spm. nr. S 981

Til kulturministeren (6/4 94) af:

Pernille Frahm (SF):

»Vil ministeren bekræfte sit løfte til Skibsbevaringsfonden om, at sagen om de gamle skibe skal »være på plads inden næste finanslov«?»

Begrundelse

Spørgeren henviser til, at det i spørgsmålet

[Pernille Frahm]

citerede er fra Helsingør Dagblad den 5. marts 1994.

Spørgeren tolker sagen som et løfte om at optage skibene på finansloven.

Svar (14/4 94):

Kulturministeren (Jytte Hilden):

Jeg vil gerne bekræfte, at det er min hensigt – i samråd med de berørte ministre – at søge en afklaring af spørgsmålet om den fortsatte støtte til skibsbevaringsarbejdet inden afslutningen af arbejdet med forslag til finanslov for 1995.

Det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, at spørgeren mener, at der foreligger et løfte om at optage skibsbevaringssagen på finansloven.

Jeg skal hertil bemærke, at der efter sagens natur ikke kan afgives et løfte af dette indhold, og at det ikke er muligt på nuværende tidspunkt at foregribe resultatet af de drøftelser, som er omtalt ovenfor.

Spm. nr. S 922

Til *landbrugsministeren* (23/3 94) af:

Gade (SF):

»Vil ministeren i forlængelse af svaret på spørgsmål nr. S 831 uddybe, hvilke typer anlæg (indretning og flokstørrelse), der har ligget til grund for EU's regler om æg fra volierehønseshold?«

Begrundelse

Af svaret på spørgsmål nr. S 831 fremgår det, at belægningsgraden ikke må overstige 25 høns pr. m² gulvareal, og at hver høne skal råde over mindst 15 cm siddepind. Men det fremgår ikke, hvad det er for en type anlæg, som har dannet baggrund for disse regler.

Svar (8/4 94):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Ved indførelsen i 1985 af muligheden for at forsyne ægpakninger med angivelse af oplysninger om særlige produktionssystemer var der i Danmark ikke produktion af æg fra volierehønseshold. Den første godkendelse til pro-

duktion af æg med angivelsen »Æg fra volierehønseshold« blev givet i maj 1992.

Der havde på daværende tidspunkt ikke været import af æg med angivelse af dette produktionssystem.

I forbindelse med udarbejdelsen af reglerne, som fastlægger de betingelser, der skal være opfyldt for at producere æg med angivelse af produktionssystemer, blev der taget hensyn til de produktionssystemer, som på daværende tidspunkt eksisterede i medlemsstaterne.

Reglerne om volierehønseshold blev primært fastsat på baggrund af ønsker fra UK og Frankrig.

I de fleste medlemslande er der traditionelt produceret æg i hønseshuse indrettet med strøelse på hele gulvet, hævdede reder til æglægning og herover siddepinde med plads til alle hønsene.

Anlæg med den største belægningsgrad og uden krav om adgang til en hønsesgård blev i reglerne kaldt volierehønseshold.

Flokstørrelsen pr. anlæg var typisk ret lille (under 1000 stk.), men den varierede en del, og der blev ikke fastsat regler på dette område.

Spm. nr. S 895

Til *udenrigsministeren* (21/3 94) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Vil udenrigsministeren oplyse, om udpegning af medlemmer til EU's Regionsudvalg ligger uden for loven om ligestilling af mænd og kvinder ved udpegning til råd, nævn og kommissioner, eller om denne lovs bestemmelser har været brugt, men at de, der udpeger, ikke har taget hensyn hertil?«

Begrundelse

EU's Regionsudvalg består af 9 personer fra Danmark. Af det oplyste fremgår det, at der er udpeget 8 mænd og 1 kvinde.

Her i landet har vi en bestemmelse om, at ved udpegning til råd, nævn og kommissioner skal der tages hensyn til at få så god en fordeling af mænd og kvinder som muligt. Det synes spørgeren bestemt ikke er sket ved udpegning til Regionsudvalget, hvor den eneste kvinde af de 9 i øvrigt er en SF'er.

Svar (6/4 94):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

De danske medlemmer af Regionsudvalget er udnævnt af Rådet efter indstilling fra regeringen, som har fulgt indstillingen fra de regionale og lokale organisationer.

Amtsrådsforeningen og Kommunernes Landsforening har indstillet hver fire medlemmer og fire suppleanter, mens Københavns Kommune og Frederiksberg Kommune i fællesskab har indstillet et medlem og en suppleant. Regeringen må formode, at det i denne proces er indgået med vægt, at de pågældende personer indtager topposter i deres respektive organisationer.

Det kan i øvrigt oplyses, at regeringen den 16. juli 1993 orienterede Folketingets Markedsudvalg om, hvilke organisationer der var blevet anmodet om at indstille medlemmer af Regionsudvalget.

Der henvises i øvrigt til udenrigsministerens besvarelse af spørgsmål nr. 9 fra Folketingets Markedsudvalg, fremsendt til udvalget den 1. december 1993, samt til Udenrigsministeriets notat af 14. januar 1994, fremsendt samme dag til Folketingets Markedsudvalg.

Spm. nr. S 1025

Til **arbejdsministeren** (12/4 94) af:

Lilli Gyldenkilde (SF):

»Hvis Kommissionens tilkendegivelse – om, at direktivet om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser ikke på nogen måde får indvirkning på aktionsretten i henhold til dansk lovgivning – indarbejdes i selve direktivteksten, kan ministeren så garantere, at der kan konfliktes fra den 1. dag til støtte for et krav om, at udstationerede arbejdstagere overenskomstdækkes?«

Begrundelse

Som svar på spørgsmål nr. S 933 har ministeren oplyst, at Kommissionen har fastslået, at forslaget ikke kommer til at indvirke på konflikttretten, og at regeringen arbejder på at få denne tilkendegivelse ind i selve direktivteksten.

Det er i sig selv udmærket, men det er fortsat uklart, om det giver en garanti for retten til at konflikte fra 1. dag. Derfor dette opfølgende spørgsmål.

Svar (18/4 94):

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Som jeg oplyste ved besvarelse af spørgsmål nr. S 933, har Kommissionen fastslået, at forslaget ikke på nogen måde får indvirkning på aktionsretten i henhold til dansk lovgivning.

Hvis dette indarbejdes i direktivteksten, tydeliggør det min opfattelse af, at der kan konfliktes fra den 1. dag til støtte for et krav om, at udstationerede arbejdstagere overenskomstdækkes, når dette er i overensstemmelse med dansk lovgivning – herunder at der ikkeerved diskrimineres over for ikkedanske virksomheder.

Spm. nr. S 935

Til **sundhedsministeren** (25/3 94) af:

Birthe Hansen (SF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at personer, der lider af parkinsonisme, i lighed med andre godkendte sygdomskategorier kan opnå gratis fysioterapeutisk behandling i henhold til Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 252 af 23. april 1991?«

Svar (11/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

Sundhedsministeriet arbejder for tiden på en omlægning af ordningen med vederlagsfri fysioterapi, som bl.a. betyder, at patienter med Parkinsons sygdom omfattes af ordningen.

Baggrunden herfor er, at en arbejdsgruppe under Sundhedsministeriet afgav en redegørelse om vederlagsfri fysioterapi. I redegørelsen foreslås det, at ordningen om vederlagsfri fysioterapi lægges om.

De generelle principper for den foreslåede omlægning er kort fortalt, at behandlingen skal have en effekt. Den patient, der ønsker en henvisning, skal være fysisk handicappet, og handicappet skal være varigt.

Samtidig foreslås det, at diagnoserne grupperes på en anden måde. Man har søgt at lave en mere systematisk samling af sygdomsgrupperne, og her er Parkinsons sygdom specifikt nævnt under gruppen erhvervede neurologiske lidelser.

Endvidere foreslås en begrænsning i antal moduler pr. år inden for de omhandlede diagnosegrupper samt udvidet brug af holdtræning.

[Sundhedsministeren]

Jeg har besluttet at sende redegørelsen til høring hos en bredere kreds. Ministeriet har endnu ikke modtaget alle høringssvarene, men det er mit håb, at vi meget snart kan gennemføre nyordningen.

Spm. nr. S 969

Til *socialministeren* (5/4 94) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Kan ministeren bekræfte, at personer, der er eftersøgt af politiet, kan få udbetalt bistandshjælp, og vil ministeren ændre ved disse regler, så personer, der er eftersøgt af politiet på grund af begåede forbrydelser, ikke kan oppebære bistandshjælp?«

Begrundelse

Der henvises til en reportage fra Næstved Tidende den 2. april 1994, hvoraf det fremgår, at en voldsigtet, der var udeblevet fra retsmøde og derfor var efterlyst af politiet, har kunnet oppebære bistandshjælp i 9 måneder.

Svar (13/4 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Efter det oplyste drejer den konkrete sag sig om en person, der er eftersøgt af politiet i forbindelse med en voldssag, og som via banken har modtaget kontanthjælp i trekvart år.

Spørgsmålet om, hvorvidt en person, der er eftersøgt af politiet, kan modtage kontanthjælp, reguleres af bistandsloven og almindelige forvaltningsretlige regler.

Efter bistandslovens § 37 er en person, der på grund af ændringer i sine forhold er afskåret fra at skaffe det fornødne til sit eget eller familiens underhold, berettiget til kontanthjælp.

Der er en række andre betingelser, der skal være opfyldt, for at en person kan modtage kontanthjælp. Bl.a. skal en kontanthjælpsmodtager stå til rådighed for arbejdsmarkedet eller deltage i beskæftigelsesfremmende foranstaltninger, jf. bistandslovens § 40.

Det er kommunen (kommunalbestyrelsen), der træffer afgørelse om, hvorvidt betingelserne for at modtage kontanthjælp er opfyldt eller fortsat er opfyldt. Det er typisk den pågældende forvaltning, der har fået delegeret kompetencen til at træffe afgørelse i disse sager.

Modtagelse eller ophør af kontanthjælp forudsætter et socialt helhedssyn på den enkelte og familien. Det er derfor overladt til kommunen/forvaltningen at træffe afgørelse i sager efter bl.a. bistandslovens § 37.

Hvis kommunen/forvaltningen bliver opmærksom på, at en person er eftersøgt af politiet – f.eks. på grund af en straffesag eller som undvejet fra fængsel – skal kommunen standse den automatiske overførsel af kontanthjælpen til banken og i stedet for indkalde pågældende til møde i kommunen/forvaltningen med henblik på en undersøgelse af, om betingelserne for kontanthjælp fortsat er opfyldt.

Hvis kontanthjælpsmodtageren ikke møder op, kan det enten være tegn på, at behovet for hjælp ikke længere er opfyldt, eller at kontanthjælpsmodtageren gemmer sig for politiet og kommunen/forvaltningen. I begge tilfælde standses kontanthjælpen, men i sidste tilfælde fordi vedkommende ikke længere kan anses for at stå til rådighed for arbejdsmarkedet.

Det er alene kommunens/forvaltningens opgave at varetage opgaverne efter den sociale lovgivning. Det er derfor Socialministeriets opfattelse, at kommunen/forvaltningen normalt ikke aktivt bør bistå politiet med opklaring af forbrydelser m.v., men det er også Socialministeriets opfattelse, at en kommune ikke må forhindre politiet i at udføre sit samfunds-nødvendige arbejde.

Det er således min opfattelse, at der er mulighed for standsning af den automatiske udbetaling af kontanthjælp, hvis der er begrundet formodning om, at pågældende er gået under jorden for at unddrage sig strafforfølgning i forbindelse med en alvorligere forbrydelse.

Ud fra en social vurdering er det en korrekt fremgangsmåde at standse den automatiske udbetaling af kontanthjælp. Den pågældendes sagsbehandler får hermed mulighed for at komme i kontakt med den eftersøgte og kan eventuelt være behjælpelig med en frivillig løsning, ligesom der kan være familie, der har behov for særlig støtte i situationen.

Men der er i disse situationer ikke herudover noget hensyn at tage til tillidsforholdet mellem klient og sagsbehandler. Det er ikke en kommunal forvaltningsopgave at beskytte en eftersøgt person.

På denne baggrund finder jeg ikke anledning til at ændre bistandslovens regler.

Spm. nr. S 970

Til *justitsministeren* (5/4 94) af:

Svend Erik Hovmand (V):

»Finder ministeren, at det er rimeligt, at det offentlige udbetaler bistandshjælp til en person, der gennem flere måneder har været eftersøgt af politiet, og vil ministeren oplyse, hvad ministeren agter at foretage sig?«

Begrundelse

Som det er fremgået af dagspressen, bl.a. Næstved Tidende den 2. april 1994 og Berlingske Tidende den 3. april 1994, har en eftersøgt voldsanklaget person modtaget bistandshjælp i Fladså Kommune gennem trekvart år, uden at politiet har grebet ind. Dette forekommer klart stridende mod retsbevidstheden i et velordnet retssamfund.

Svar (15/4 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

1. Jeg finder det naturligvis ikke rimeligt, at det offentlige uden videre fortsætter med udbetaling af kontanthjælp til personer, som er gået under jorden for at unddrage sig strafforfølgning.

De gældende regler i bistandsloven giver da også mulighed for, at kommunen/forvaltningen i disse tilfælde standser den automatiske udbetaling af kontanthjælp og i stedet indkalder den pågældende til møde i kommunen/forvaltningen bl.a. med henblik på at undersøge, om betingelserne for kontanthjælp fortsat er opfyldt. Jeg kan i den forbindelse henvise til socialministerens svar af 13. april 1994 på spørgsmål nr. S 969 fra medlem af Folketinget Birthe Rønn Hornbech (V) og socialministerens mundtlige svar i Folketinget den 13. april 1994 på spørgsmål nr. S 972 fra medlem af Folketinget Helge Adam Møller (KF).

2. Der blev under den nævnte drøftelse i Folketinget rejst spørgsmål om adgangen til at udveksle oplysninger mellem politi og socialforvaltning. Jeg kan i forlængelse heraf oplyse, at der efter den gældende lovgivning ikke er noget til hinder for, at politiet i tilfælde, hvor en person, der er mistænkt og eventuelt tiltalt i en straffesag, er gået under jorden for at unddrage sig strafforfølgningen, henvender sig til socialforvaltningen i kommunen for at søge oplyst, hvor den pågældende opholder sig.

Politiet kan i den forbindelse give socialforvaltningen de oplysninger om sagen, der er fornødne for, at socialforvaltningen sættes i stand til at besvare forespørgslen. En sådan henvendelse og videregivelse af de fornødne oplysninger til socialforvaltningen vil under de angivne omstændigheder være et nødvendigt led i politiets behandling af straffesagen og dermed være i overensstemmelse med forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 4.

Er socialforvaltningen i besiddelse af oplysninger om den eftersøgte tilholdssted, vil forvaltningen i almindelighed være berettiget og dermed forpligtet til at udlevere oplysningerne til politiet, jf. forvaltningslovens §§ 28 og 31. Sådanne oplysninger om bl.a. opholdssted vil i almindelighed ikke være særlig følsomme. Selv om dette imidlertid måtte være tilfældet, vil videregivelse også af sådanne oplysninger til politiet efter omstændighederne kunne ske, jf. den såkaldte værdispringsregel i forvaltningslovens § 28, stk. 2, nr. 3.

Er der tale om en voldsforbrydelse, vil socialforvaltningen i almindelighed være forpligtet til at videregive oplysninger om eftersøgte opholdssted, når politiet anmoder om det, selv om socialforvaltningen herved måtte afsløre særlig følsomme oplysninger om den eftersøgte.

3. Som det fremgår, giver de gældende regler tilstrækkelig mulighed for, at politiet gennem socialforvaltningen kan få oplysninger om en eftersøgt persons opholdssted, når socialforvaltningen er i besiddelse af oplysninger herom.

Jeg finder derfor ikke, at der er behov for at ændre reglerne af hensyn til politiets muligheder for at udføre sit arbejde på tilfredsstillende måde.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 809

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Birgitte Husmark (SF) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 8212, var sålydende:

Til *justitsministeren* (7/3 94) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvor mange tidligere Thulearbejdere er blevet retsmedicinsk obduceret, på hvis initiativ er det sket, hvem har mulighed for at tage initiativ til analyse af udtaget væv m.v., og hvem har rådighed over indtil dato indsamlede analysedata?«

Supplerende svar (7/4 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til vedlagte skrivelse af 28. marts 1994 med bilag fra Sundhedsministeriet.

Sundhedsministeriet
København den 28. marts 1994

Justitsministeriet har i brev af 14. marts 1994 anmodet Sundhedsministeriet om en udtalelse til brug for besvarelsen af spørgsmål nr. S 809 fra folketingsmedlem Birgitte Husmark (SF).

Sundhedsministeriet har i denne anledning indhentet vedlagte udtalelse af 22. marts 1994 fra Sundhedsstyrelsen, hvortil Sundhedsministeriet kan henholde sig.

Sundhedsstyrelsen
Den 22. marts 1994

Idet der henvises til Sundhedsministeriets skrivelse af 15. marts 1994 vedrørende en udtalelse om spørgsmål nr. S 809 fra folketingsmedlem Birgitte Husmark om Thulesagen, skal styrelsen udtale følgende:

Vedrørende spørgsmålet om, hvor mange Thulearbejdere der er blevet retsmedicinsk obduceret, fremgår det af DIKE's registre over Thulearbejdere, som er ajourført pr. 31.8.1992, at af 175 dødsfald blandt Thulearbejdere fra oprydningssperioden efter flystyrtet er der foretaget retslig obduktion i 22 tilfælde.

På spørgsmålet om, på hvis initiativ obduktionen er sket, er obduktionen i 3 tilfælde sket på begæring af Arbejdsskadestyrelsen, og i de øvrige 19 tilfælde har de pårørende eller lægerne på det sygehus, hvor dødsfaldet er sket, taget initiativet til obduktionen.

De gældende regler på området har været/er lov om arbejdsskadeforsikring af 25. juni 1987, § 20, stk. 2, lov om forsikring mod følger

af arbejdsskade af 20. maj 1992, § 21, stk. 2, lov om udtagelse af menneskeligt væv af 9. juni 1967, lov om ligsyn m.v. af 26. maj 1976 samt lov om ligsyn, obduktion og transplantation m.v. af 13. juni 1990.

På spørgsmålet om, hvem der har mulighed for at tage initiativ til analyse af udtaget væv m.v., kan oplyses, at det vil være de speciallæger (patologer), som gennemfører obduktionen på grundlag af oplysninger fra behandlende læge, pårørende m.v. samt Arbejdsskadestyrelsen.

På spørgsmålet om, hvem der har rådighed over indtil dato indsamlede analysedata, kan oplyses, at analysedata fremgår af obduktionserklæringerne, der indgår som en del af sygejournalen. I tilfælde, hvor obduktionen er foretaget på begæring af Arbejdsskadestyrelsen, vil obduktionserklæringen tilgå denne.

Spm. nr. S 963

Til *sundhedsministeren* (30/3 94) af:

Birgitte Husmark (SF):

»Hvilke muligheder har ministeren for at sikre, at kræftpatienter i kemoterapi, der fortsætter i denne behandling efter udskrivelse fra hospital, ikke selv skal betale de dermed forbundne udgifter?«

Begrundelse

Det forekommer både ulogisk og umenneskeligt, at en person med en livstruende sygdom bliver »belønnet« med denne udgift ved at acceptere at undlade at optage en hospitals-seng under den i øvrigt i sig selv utrolig ubehagelige behandling, som en kemoterapi er.

Svar (12/4 94):

Sundhedsministeren (Torben Lund):

I efteråret 1990 blev et nyt lægemiddel, Zofran, taget i anvendelse på landets sygehuse med henblik på lindring af kvalme hos kræftpatienter, der er i kemoterapi/strålebehandling. Præparatet er relativt kostbart.

På baggrund heraf skrev Sundhedsministeriet i april 1991 til samtlige amtsråd samt Københavns og Frederiksberg Kommuner, at behandling af kræftpatienter, der er i kemoterapi/strålebehandling, er en sygehusopgave, og såfremt præparatet Zofran anvendes som et in-

[Sundhedsministeren]

tegreret element i denne behandling, skal Zofran udleveres vederlagsfrit til de pågældende patienter.

Det blev herved fastslået, at kemoterapi/strålebehandling i de tilfælde, hvor behandling med Zofran er indiceret, er en sygehusopgave. Heraf følger, at denne behandling i henhold til sygehuslovens § 5 skal ydes vederlagsfrit. Det indebærer også, at de lægemidler, der anvendes i forbindelse med kemoterapien, skal udleveres vederlagsfrit til patienterne.

Hovedparten af patienter i kemoterapibe-handling modtager behandlingen i form af injektioner. Denne behandling er altid en sygehusopgave, uanset om patienten er udskrevet fra hospitalet og således behandles ambulantly med kemoterapi. Denne ambulante kemoterapi er derfor gratis for patienten.

En mindre andel af patienter i kemoterapi-behandling modtager denne i peroral form (f.eks. som tabletter eller kapsler). Denne behandling er derfor ikke altid en sygehusopgave. En del af disse patienter køber lægemidlerne på apoteket med 75 pct. sygesikringstilskud. Der kan derudover ydes tilskud til patientens egenbetaling efter reglerne i pensions- og bistandsloven, for så vidt betingelserne for hjælp efter disse bestemmelser i øvrigt er opfyldt.

Spm. nr. S 920

Til fiskeriministeren (23/3 94) af:

Niels Højland (FP):

»Kan ministeren redegøre for det forhandlingsforløb, der har betydet, at Sverige i forbindelse med optagelsesforhandlingerne med EU fik tilkæmpet sig en større kvote af torsk i Østersøen på bekostning af danske fiskere, samt redegøre for konsekvenserne, herunder de økonomiske, af den løsning, der tilsyneladende er fundet herpå?«

Begrundelse

Spørgeren er interesseret i at få ministerens redegørelse for, hvordan det kunne ske, at Sverige fik tilkæmpet sig en større kvote torsk i Østersøen under optagelsesforhandlingerne med EU, da der bl.a. har været flere forlyden-der fremme om, at det græske formandskab bevidst har forhandlet en aftale igennem, der kunne skabe splid mellem de nordiske lande.

Endvidere ønsker spørgeren de økonomiske konsekvenser belyst, både på kort og på lang sigt, af den løsning, der tilsyneladende er fundet. Af dagspressen fremgår det, at løsningen skulle være, at EU tilkøber sig en mængde fisk svarende til den mængde, Sverige fik tilkæmpet sig ved optagelsesforhandlingerne. Det ønskes i svaret oplyst, hvordan ministeren vurderer chancerne for, at noget andet Østersøland er rede til at sælge af sin ration fisk til EU, til hvilken forventet pris, og hvem betaleren bliver.

Spørgeren har forståelse for, hvis ministeren lader udenrigsministeren besvare en del af spørgsmålet.

Svar (8/4 94):

Fiskeriministeren (Bjørn Westh):

Under forhandlingerne med Sverige om vilkårene for medlemskab af EU gik EU's forhandlere ud over det mandat, som medlemslandene havde givet vedrørende fordeling af torsk i Østersøen. Resultatet blev, at Sverige opnåede en andel, der øges fra 35 pct. til 40 pct. af EU's fangstmuligheder af torsk i Østersøen ud over 50.000 t.

Dette resultat blev aldrig forelagt for medlemslandene endsige accepteret af dem, men fremgik af forhandlingsdokumenterne, der nogle dage efter forhandlingernes afslutning blev fremlagt.

Danmark og Tyskland reagerede omgående ved at rejse sagen i Rådet. På mødet den 22. marts 1994 erkendte Kommissionen og formandskabet, at der var begået en fejl i forhandlingerne med Sverige, og at Danmark og Tyskland måtte holdes skadesløse herfor.

Resultatet blev, at EU tilvejebringer kompenserende mængder torsk til Danmark og Tyskland i et omfang, der svarer til fiskeriret-tigheder til Sverige ud over 35 pct.

Med den nuværende bestandssituation i Østersøen er kompenserende tildelinger ikke aktuelle. Jeg har imidlertid forventning om en stigende torskebestand i de kommende år, hvilket vil udløse kompenserende mængder torsk til Danmark og Tyskland.

Med stigende fangstmuligheder i Østersøen vil det være muligt for EU at forhandle sig til ekstra tildelinger i polsk og russisk farvand samt i de baltiske republikkers farvande.

[Fiskeriministeren]

Fiskeriadgang til disse farvande har i mange år været et vigtigt mål for Danmark, bl.a. for at opnå større fleksibilitet i fiskeriet og for at skabe fiskerimuligheder på tidspunkter, hvor der ikke længere kan drives et givtigt fiskeri i EU-farvand. Ekstra tildelinger i disse områder kan derfor vise sig at være til fordel for danske fiskere.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:**Ad spm. nr. S 818**

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Kirsten Jacobsen (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 8220, var sålydende:

Til *justitsministeren* (9/3 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes det går med politiets og anklagemyndighedens undersøgelse af eventuel insiderhandel i forbindelse med Himmerlandsbankens konkurs?«

Supplerende svar (11/4 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til vedlagte udtalelse af 22. marts 1994 med bilag fra Statsadvokaten i Aalborg.

Bilag

Jeg modtog den 29. oktober 1993 fra Finanstilsynet anmodning om, at der ved min foranstaltning blev indledt undersøgelse mod en række enkeltpersoner og pengeinstitutter, som i perioden fra den 1. maj 1993, til konkursbegæring blev indgivet mod Himmerlandsbanken A/S den 23. august 1994, havde solgt aktier eller obligationer udstedt af banken.

Finanstilsynet fandt på baggrund af oplysninger modtaget fra Københavns Fondsbørs, at der eventuelt i forbindelse med disse salg af værdipapirer kunne være tale om overtrædelse af § 39 a, stk. 1 og 2, i lov om Københavns Fondsbørs (insiderhandel).

På den baggrund er der af personale fra Rigspolitechefens Rejseafdeling under mit overtilsyn foretaget efterforskning.

I forbindelse med efterforskningen er der sket afhøring af et større antal personer, og der er mod 5 personer, som er tilknyttet ledelsen i 2 pengeinstitutter, rejst sigtelse for overtrædelse af ovennævnte bestemmelse.

Efterforskningen vil være tilendebragt i slutningen af marts 1994. Herefter forventes sagerne forelagt for Finanstilsynet.

Når udtalelsen fra Finanstilsynet foreligger, vil der snarest derefter af mig blive taget stilling til tiltalingsspørgsmålet.

Der vedlægges notat af 17. marts 1994 fra Rigspolitechefens Rejseafdeling.

Statsadvokaten i Aalborg, den 22. marts 1994.

Ole Stigel

Bilag

Rigspolitechefen

Rejseafdelingen

p.t. Statsadvokaturen i Aalborg

NOTAT

Vedr. politimæssig undersøgelse om evt. overtrædelse af lov om Københavns Fondsbørs – insiderhandel – i forbindelse med handel med aktier og obligationer udstedt af Himmerlandsbanken, Hobro.

Finanstilsynet anmodede i skrivelser af 29. oktober 1993 til Statsadvokaten i Aalborg om, at der blev indledt efterforskning af, om 6 navngivne pengeinstitutter og 15 navngivne privatpersoner havde overtrådt lov om Københavns Fondsbørs §§ 39 a, stk. 1, jf. 44 a, stk. 1, om forbud mod handel med værdipapirer eller tilskyndelse hertil på baggrund af intern viden – såkaldt insiderhandel – i forbindelse med handel med aktier og obligationer udstedt af Himmerlandsbanken, Hobro.

Det af Finanstilsynet fremsendte bilagsmateriale omhandlede perioden fra 1. maj 1993 til 23. august 1993 og vedrørte handel med aktier og obligationer for nominelt kr. 8,2 mio.

Rigspolitechefens Rejseafdeling har forestået den politimæssige efterforskning under overtilsyn af statsadvokat Ole Stigel.

Under efterforskningen er 68 personer blevet afhørt, uden at der er rejst sigtelse.

[Justitsministeren]

I forbindelse med efterforskningen mod 2 pengeinstitutter er der blevet rejst sigtelse mod personer fra pengeinstitutternes daglige ledelse og bestyrelse – i alt 5 personer.

Disse personer er sigtet for overtrædelse af lov om Københavns Fondsbørs, jf. Industriministeriets lovekendtgørelse nr. 26 af 15. januar 1992, §§ 39 a, stk. 1, jf. 44 a, stk. 1, ved med intern viden om Himmerlandsbankens økonomiske situation at have solgt aktier (insiderhandel) for nominelt kr. 3,1 mio.

Det bemærkes, at efterforskningen omkring insiderhandel er foretaget sideløbende med efterforskning omkring økonomiske dispositioner foretaget i Himmerlandsbanken i årene op til bankens konkurs den 23. august 1993, og insiderdelen forventes efterforskningsmæssigt afsluttet den kommende uge.

Aalborg, den 17. marts 1994.

Henning Hansen
vicekriminalkommissær

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:

Ad spm. nr. S 902

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Kirsten Jacobsen (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 8662, var sålydende:

Til *justitsministeren* (22/3 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes det går med politiets undersøgelse af de to almennyttige fondes deltagelse i Himmerlandsbanksagen?«

Supplerende svar (12/4 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Der henvises til vedlagte udtalelse af 29. marts 1994 med bilag fra Statsadvokaten i Aalborg.

Bilag

Jeg modtog den 2. september 1993 fra Finanstilsynet anmodning om, at der ved min foranstaltning blev indledt undersøgelse mod Himmerlandsbanken A/S samt 2 fonde, som efter deres fundatser er nært knyttet til personer i bankens ledelse.

Finanstilsynet fandt på baggrund af oplysninger modtaget fra den bestyrelse, som tiltrådte i Himmerlandsbanken A/S den 23. marts 1993, at der i forbindelse med dispositioner foretaget af banken og de 2 fonde i perioden fra 1991 til begyndelsen af 1993 kunne være tale om overtrædelse af fondslovgivningen, lov om banker og sparekasser samt eventuel anden lovgivning.

På den baggrund er der af personale fra Rigspolitichefens Rejseafdeling under mit overtilsyn foretaget efterforskning.

I forbindelse med efterforskningen er der til belysning af hændelsesforløbet tilvejebragt et omfattende bilagsmateriale, ligesom der er foretaget afhøring af et større antal personer.

Det er gennem efterforskningen blevet klarlagt, at der i relation til hændelsesforløbet i sagen bl.a. er en række komplekse juridiske problemstillinger. Dette gælder således ikke mindst for så vidt angår spørgsmålet om eventuel straffehjemmel og strafferetlig forældelse, og sidstnævnte problematik forelå i øvrigt allerede, da jeg modtog anmeldelsen fra Finanstilsynet.

Sagen blev den 26. november 1993 i relation til fondslovgivningen forelagt for Civilrettsdirektoratet, som er tilsynsmyndighed for så vidt angår lov om fonde.

Udtalelsen fra Civilrettsdirektoratet forelå den 10. marts 1994, hvorefter sagen er videreendt til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, som er tilsynsmyndighed for så vidt angår lov om erhvervsdrivende fonde.

Når udtalelsen fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen foreligger, forventes yderligere afhøringer foretaget.

Der er ikke på nuværende tidspunkt rejst sigtelser.

Når efterforskningen er afsluttet, vil der snart derefter af mig blive taget stilling til tiltale-spørgsmålet.

Der vedlægges notat af 29. marts 1994 fra Rigspolitichefens Rejseafdeling.

[Justitsministeren]

Statsadvokaten i Aalborg, den 29. marts 1994.

Ole Stigel

Bilag

Rigspolitichefen

Rejseafdelingen

p.t. Statsadvokaturen i Aalborg

NOTAT

Vedr. politimæssig undersøgelse om evt. straffetretlige overtrædelser i forbindelse med Himmerlandsbankens administration af Himmerlandsbankens fond til velgørende og almennyttige formål og Martine og Ole Olesens Mindelegat.

Finanstilsynet anmodede i skrivelse af 1. september 1993 til Statsadvokaten i Aalborg om, at der blev indledt efterforskning af, om Himmerlandsbanken A/S, Hobro, i forbindelse med administrationen af Himmerlandsbankens fond til velgørende og almennyttige formål og Martine og Ole Olesens Mindelegat havde foretaget overtrædelse af fondslovgivningen, lov om banker og sparekasser og eventuelt anden lovgivning.

Af anmeldelsesmaterialet fremgik, at hver fond af Himmerlandsbanken i februar 1991 erhvervede hver et anpartsselskab.

Begge anpartsselskaber optog lån til finansiering af køb af aktier, der efterfølgende viste sig at være tabsgivende. Disse tab ville blive overført til fondene.

På grund af personsammenfald i ledelsen af såvel Himmerlandsbanken som fondene og anpartsselskaberne antog Finanstilsynet, at det var de samme personer, der udøvede den bestemmende indflydelse i fondene og anpartsselskaberne.

Ifølge anmeldelsen havde Himmerlandsbanken reetableret fondenes kapitaler.

Rigspolitichefens Rejseafdeling har forestået den politimæssige efterforskning under overtilsyn af statsadvokat Ole Stigel.

Under efterforskningen er indhentet den nødvendige dokumentation, således at det objektive hændelsesforløb er belyst.

Endvidere er der på nuværende tidspunkt afhørt 14 personer, uden at der er rejst sigtelse.

Efterforskningen er ikke endeligt afsluttet, idet det under efterforskningen fremkomne af Statsadvokaturen er forelagt Civilretsdirekto-

ratet og Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, der er tilsynsmyndighed for henholdsvis ikkeerhvervsdrivende fonde og erhvervsdrivende fonde, til udtalelse.

Der er på nuværende tidspunkt ikke modtaget svar fra Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Når begge tilsynsmyndigheders svar kendes, vil der blive truffet beslutning om, hvilke yderligere efterforskningsskridt der skal foretages.

Det bemærkes, at efterforskningen omkring Himmerlandsbankens administration af fondene er foretaget sideløbende med efterforskning om evt. overtrædelse af lov om Københavns Fondsbørs – insiderhandel – i forbindelse med handel med aktier og obligationer udstedt af Himmerlandsbanken, Hobro.

Aalborg, den 29. marts 1994.

Henning Hansen
vicekriminalkommissær

Spm. nr. S 973

Til *socialministeren* (6/4 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det kan være rigtigt, at meget syge, invalide mennesker ikke kan få livsvigtig medicin (insulin, hjertemedicin) bragt til bopælen, og i bekræftende fald, hvad agter ministeren da at foretage sig?«

Begrundelse

Det forekommer helt uforståeligt, hvis meget gamle eller syge mennesker tvinges til at bruge flere timer i offentlige transportmidler for at køre 40 km til et apotek.

Svar (13/4 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Det må antages, at de fleste personer med behov for insulin eller hjertemedicin er i en fast medicindosering med et nogenlunde konstant forbrug.

Disse personer vil, såfremt de ikke er tilstrækkeligt mobile, normalt ved opringning til læge/apotek kunne træffe en aftale om, at den nødvendige medicin bliver tilsendt som postforsendelse.

I særlige situationer kan en kommunes hjemmeplejeafdeling løbende bistå med, at

[Socialministeren]

forsyningen af medicin er til rådighed for den pågældende, såfremt kommunen skønner, dette er nødvendigt.

I akut opståede situationer er der ifølge Sundhedsministeriets bekendtgørelse nr. 941 af 27. november 1992 om apotekernes åbningstid og vagttjeneste, jf. § 11, en forpligtelse til for de apoteker, der har vagttjeneste eller tilkaldevagttjeneste, i et nærmere angivet tidsrum og inden for sit naturlige område vederlagsfrit at lade udbringe lægemidler og forbindsstoffer til patienter. Forsendelsespligten er betinget af, at den ordinerende læge, tandlæge eller dyrlæge skønner det nødvendigt, at lægemidlerne (forbindsstofferne) bringes til veje, før disse kan skaffes på sædvanlig måde.

På denne baggrund er der tilstrækkelige muligheder for at undgå unødigt og uhensigtsmæssig transport for de pågældende mennesker.

Spm. nr. S 984

Til *socialministeren* (7/4 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren i forbindelse med svaret på spørgsmål nr. S 861 oplyse, om beløbet 9.000 kr. er et samlet beløb, eller om en pensionist kan fortsætte en fast praksis med hvert år at give hvert af sine børn et skattefrit beløb på 9.000 kr.?«

Svar (13/4 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg går ud fra, at spørgsmålet refererer til de 8.000 kr. årlig pr. gavemodtager, som ved opholdsbetaling i plejehjem fratrækkes forud for beregningen af indtægtsforhøjelsen på 8 pct. i forbindelse med bortgivelse.

Beløbet på 8.000 kr. svarer til den mindstegrænse, som der bortses fra i forbindelse med beregning af gaveafgift. Det betyder, at det samlede beløb pr. gavemodtager udgør højst 8.000 kr. på årsbasis. Forhøjelsen af indtægtsgrundlaget vedvarer for en periode af indtil 10 år fra bortgivelsen.

En pensionist kan såvel som andre borgere bortgive 8.000 kr. årlig pr. modtager, uden at det får konsekvenser hverken i forbindelse med giverens pensionsberegning eller opholdsbetaling i plejehjem.

Spm. nr. S 985

Til *socialministeren* (7/4 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren i forbindelse med svaret på spørgsmål nr. S 861 oplyse, hvor mange pensionister der i de seneste 10 år har fået forhøjet indtægten, der lå til grund for betaling for ophold i plejehjem, på grund af reglerne i § 28, samt oplyse, hvorledes man har kontrolleret, at pensionister har foretaget dispositioner, der gav anledning til forhøjelser efter § 28, og hvem der har bevisbyrden i tilfælde af forhøjelser baseret på dispositioner efter § 28?«

Svar (13/4 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Som det fremgår af mit svar på spørgsmål nr. S 861, forhøjes den indtægt, der ligger til grund for pensionsberegningen, jf. pensionslovens § 28, såfremt pensionisten i løbet af de sidste 10 år ved gaver eller andre dispositioner har forringet sin økonomiske situation.

Jeg kan oplyse, at kommunerne i de i praksis mest forekommende bortgivelsessituationer skal anvende den opgørelse, som told- og skatteregionerne foretager. Told- og skatteregionen, inden for hvis område giveren bor, sender kopi af gaveafgiftsberegningen til giverens bopælskommune.

Kommunernes Landsforening har oplyst, at landsforeningen ikke er bekendt med antallet af pensionister, der har fået forhøjet indtægtsgrundlaget for beregning af pension. Landsforeningen har endvidere oplyst, at kommunerne bliver bekendt med nedsættelsen af formuen i forbindelse med den årlige omregning af sociale pensioner.

Jeg kan tilføje, at Socialministeriet ikke har opgørelser over, hvor mange pensionister der i de seneste 10 år har fået forhøjet den indtægt, der lå til grund for betaling for ophold i plejehjem, på grund af reglerne i pensionslovens § 28. Som nævnt i mit svar på spørgsmål nr. S 861 bortfalder den særlige regel om fastsættelse af betaling for plejehjemsophold i forbindelse med bortgivelse med udgangen af 1994, når der indføres pensionsudbetaling til beboere i alle plejehjem. Derfor finder jeg ikke grundlag for at undersøge spørgsmålet på nuværende tidspunkt.

[Socialministeren]

I mit svar på spørgsmål nr. S 481 har jeg redegjort for pensionslovens regler om årlig fastsættelse, omregning, efterregulering og tilbagebetaling af pension. Som det bl.a. fremgår heraf, har pensionisten pligt til at oplyse de sociale myndigheder om ændringer, der kan medføre nedsættelse eller bortfald af pensionen. Jeg mener ikke, at det herudover er nødvendigt med yderligere regler om kontrolforanstaltninger.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at jeg i henhold til den vedtagne motiverede dagsorden om pensionisters økonomiske forhold – dagsordensforslag nr. D 38 af 1. marts 1994 – i samarbejde med Skatteministeriet og de kommunale myndigheder er ved at undersøge, hvordan der i videst muligt omfang kan sikres en automatisk registrering hos de sociale myndigheder af ændringer i indkomstforhold, der er af væsentlig betydning for pensionsberegningen.

Spm. nr. S 986

Til *skatteministeren* (7/4 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren give eksempler på løn og skat for forskellige kategorier herboende tjenestemænd i EU og i eksemplerne oplyse, hvilken beskatning de pågældende ville være pålagt efter danske regler, såfremt de ikke havde fradrag ud over almindeligt lønmodtagerfradrag, og vil ministeren give de samme oplysninger for herboende FN-ansatte?«

Begrundelse

Det forekommer aldeles urimeligt, at danske statsborgere, der har fast bopæl i Danmark og har samme adgang til dansk service/kultur og sociale og sundhedsmæssige gratis tilbud som andre danskere, kan slippe for at betale til disse fælles goder, blot fordi de er ansat i et internationalt organ.

Foreløbigt svar (15/4 94):

Skatteministeren (Stavad):

Skatteministeriet har rettet henvendelse til Europa-Kommissionen for at fremskaffe oplysninger om de ansattes aflønnings- og skatteforhold.

Når Kommissionens svar foreligger, vil jeg vende tilbage til spørgsmålet.

Vedrørende FN-ansatte har WHO oplyst, at der er ansat 9 danskere som »Professional or internationally recruited«. For en Professional Category »P« Grade 4 udgør lønnen

Bruttoløn USD	64.509
Nettoløn, efter fradrag af skat (single rate) USD	43.618

Omregnet til DKK efter kurs 6,72 udgør bruttoløn, skat og nettoløn følgende:

Bruttoløn DKK	433.500
Skat USD 20.891 DKK	140.387
Nettoløn efter skat DKK	293.113

Hvis bruttolønnen skulle beskattes i Danmark, ville skatten for 1994 udgøre følgende:

Bruttoløn efter 5 pct. arbejds-	
markedsbidrag DKK	411.825,00 kr.
Bundskat: 14,5 pct af 411.825 .	59.714,63 kr.
Gennemsnit:	

Amt/komm./kirke:	
30,2 pct. af 411.825	124.371,15 kr.

Mellemskat: 4,5 pct. af (411.825 – 130.000)	12.682,13 kr.
--	---------------

Topskat: 12,5 pct. af (411.825 – 234.900)	22.115,63 kr.
--	---------------

Nedslag for skatteloftet, f.eks. 1,1 pct.	1.946,18 kr.
--	--------------

5 pct.-skat af (411.825 – 173.100)	11.936,25 kr.
---	---------------

Skatteværdi af personfradrag . .	13.097,10 kr.
----------------------------------	---------------

Samlet skat	215.776,51 kr.
Arbejdsmarkedsbidrag 5 pct. af 433.500	21.675,00 kr.

Nettoløn efter arbejdsmar-	
kedsbidrag og skat 433.500 – (215.776 + 21.675)	196.049,00 kr.

WHO har endvidere oplyst, at der er 58 lokalt ansatte tjenestemænd, som aflønnes med et nettobeløb efter følgende skala:

Sekretærer: DKK p.a.	144.664,00 kr.
Sekretærer: DKK p.a.	159.495,00 kr.
Sekretærer: DKK p.a.	177.565,00 kr.
Edb-assistent: DKK p.a. . . .	196.205,00 kr.
Budgetassistenter: DKK p.a. .	196.205,00 kr.

WHO har oplyst, at denne lønskala er udarbejdet under hensyntagen til, hvad en dansk arbejdsgiver betaler for tilsvarende job, når skatten er trukket. Der er i øvrigt taget hensyn

[Skatteministeren]

til, at en WHO-ansat arbejder 40 timer om ugen ekskl. frokost.

Spm. nr. S 987

Til *skatteministeren* (7/4 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvilke internationale organer der giver samme skattefordele til herboende danskere som EU og FN, samt hvor mange personer det drejer sig om?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 986.

Svar (15/4 94):

Skatteministeren (Stavad):

Udenrigsministeriet har oplyst, at der gælder skattefrihed for ansatte i følgende internationale organisationer med hovedkontor i København, for så vidt angår gager og andre vederlag fra organisationen:

Det internationale Havundersøgelseråd. (Værtsoverenskomst af 24. juli 1968).

Der er 15 ansatte danske statsborgere.

Det europæiske Radiokommunikationskontor i København. (Værtsoverenskomst af 18. september 1991).

Der er 1 ansat dansk statsborger.

Sekretariatet for Konferencen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (CSCE), hovedkontor for CSCE's Parlamentariske Forsamling i København. (Værtsoverenskomst af 15. januar 1993).

Der er 4 ansatte danske statsborgere.

Skattefriheden praktiseres på den måde, at lønnen fra CSCE tages i betragtning ved skatteberegningen af den pågældendes øvrige indkomst (progressionsforbehold).

Det Europæiske Telekommunikationskontor i København. (Værtsoverenskomst af 14. januar 1994).

Kontoret er endnu ikke etableret med ansatte.

Skattefriheden skal praktiseres på samme måde som vedrørende CSCE.

Nordisk Ministerråds Sekretariat. (Aftale af 13. maj 1987).

Der er 28 ansatte danske statsborgere.

Skattefritagelsen praktiseres på den måde, at lønnen fra sekretariatet skal medregnes i den skattepligtige indkomst, men skatten lempes herefter med den del, der forholdsmæssigt vedrører sekretariatsindkomsten.

Spm. nr. S 988

Til *skatteministeren* (7/4 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvor mange herboende danskere der er omfattet af henholdsvis EU-skatte reglerne og FN-skattefriheden?«

Begrundelse

Det fremgår af et brev fra Told- og Skattestyrelsen den 30. september 1993, at artikel 13.2 i protokol vedrørende De Europæiske Fællesskaber fritager tjenestemænd for national beskatning. Det fremgår af samme brev, at den faste stab af FN-ansatte efter lov nr. 567 af 30. november 1983 slet ikke betaler skat.

Svar (15/4 94):

Skatteministeren (Stavad):

Europa-Kommissionen i København har oplyst, at der er følgende tjenestemænd på Kommissionens kontor:

- 3 A-ansatte.
- 2 LA-ansatte.
- 3 B-ansatte.
- 7 C-ansatte.
- 2 D-ansatte.

Europa-Parlamentets Informationskontor har oplyst, at der er følgende tjenestemænd på parlamentets kontor:

- 2 A-ansatte.
- 0 B-ansatte.
- 3 C-ansatte.

A-ansatte er AC'ere. B-ansatte er assistenter, og C-ansatte er sekretærer.

Udenrigsministeriet har oplyst, at der er 215 danske statsborgere ansat i FN-systemet i Danmark.

Det omfatter følgende organisationer:
WHO 99 ansatte.

[Skatteministeren]

UNICEF 90 ansatte,
UNDP/IAPSO 20 ansatte,
FN's Informationskontor for de nordiske lan-
de 6 ansatte.

Spm. nr. S 990

Til *socialministeren* (7/4 94) af:

Kirsten Jacobsen (FP):

»Vil ministeren oplyse, hvordan og hvornår Færøerne er blevet pålagt at tilbagebetale de 18 mio. kr., der siden 1988 er udbetalt for meget i statslig refusion?«

Svar (14/4 94):

Socialministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Efter aftale med Socialministeriet har Den færøske Landsrevision foretaget en opgørelse af for meget udbetalt statsrefusion til de sociale udgifter på Færøerne i perioden 1. januar 1988-30. juni 1993. Opgørelsen er foretaget på baggrund af de fejl, der blev konstateret i Landsrevisionens revisionsberetning for 1991 modtaget i Socialministeriet i februar 1993.

Landsrevisionen, der hører under Lagtingets finansudvalg og således er uafhængig af landstyre, har udført et meget stort og særdeles kompliceret arbejde med opgørelsen af tilbagebetalingskravene.

Socialministeriet har til hensigt at søge om Finansudvalgets tilslutning til, at Færøernes landstyre på grundlag af Landsrevisionens foreliggende opgørelse tilbagebetaler den for meget udbetalte refusion. I aktstykket til Finansudvalget vil der blive redegjort for opgørelsen.

Udkast til aktstykke er sendt til Rigsrevisionen til gennemgang. Tilbagebetalingsbeløbet er i udkastet sat til 18,3 mio. kr. Socialministeriet regner med, at aktstykket kan komme til behandling i Finansudvalget i maj 1994.

Spm. nr. S 918

Til *miljøministeren* (22/3 94) af:

Jens Jørgensen (KF):

»Vil ministeren snarest muligt kommentere en artikel i Weekendavisen den 18. marts 1994: »I lommen på Greenpeace«, med henblik på et kommende samråd?«

Svar (8/4 94):

Miljøministeren (Svend Auken):

Jeg lægger stor vægt på den rådgivning og ekspertise, der stilles til rådighed fra forskere i forbindelse med politisk og administrativ stillingtagen til forskellige sager. Uden denne ekspertise ville vi være dårligt stillet, når vi skal træffe beslutninger, der samtidig skal sikre beskyttelsen af miljøet og samfundets udvikling.

For mig at se findes der imidlertid ofte også stor ekspertise inden for Non-Governmental Organizations, NGO'er. Det gælder indsigt i videnskabelig viden og ikke mindst den fokus, som disse organisationer sætter på deres interessefelt.

Når det gælder atomoparbejdningsanlægget THORP, er det rigtigt, at det i foråret 1993 var Greenpeace, der i et brev til mig satte fokus herpå, fordi en tilladelse fra de britiske myndigheder til at forøge udledningerne af radioaktive stoffer fra anlægget var nært forestående. Jeg har ikke holdt møde med Greenpeace om sagen.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at vurderingen af udledninger fra THORP-anlægget har stået på gennem en årrække, og at danske sagkyndige i radiologiske spørgsmål har været inddraget heri. Planerne om udvidelse af THORP-anlægget har også været forelagt EURATOM i henhold til kravene i EURATOM-traktatens artikel 37, der, hvad angår menneskets sundhedsmæssige aspekter, findes opfyldt.

De hidtidige vurderinger er således først og fremmest foretaget i relation til påvirkning af mennesker via havet, men ikke i relation til påvirkning af havets plante- og dyreliv i sig selv.

Pariskommissionens medlemslande har forpligtet sig til »at tage forholdsregler for at forebygge og eventuelt eliminere forurening af marine områder fra landbaserede kilder til radioaktive stoffer« samt »at vedtage foranstaltninger inklusive anvendelsen af bedst tilgængelig teknologi for at reducere eller eliminere udledning af radioaktive stoffer til de marine områder«.

For medlemmer af Pariskommissionen, herunder Danmark, må det være en forpligtelse at handle, når vi bliver opmærksom på, at et enkelt medlemsland som Storbritannien i THORP-sagen handler imod intentionerne inden for Pariskommissionen. Og det uanset, om det er Greenpeace eller andre, der gør os opmærksom herpå.

[Miljøministeren]

Dette er baggrunden for mit engagement i sagen, som jeg ser delt af flertallet inden for Pariskommissionen, der på sit møde i juni 1993 vedtog det dansk/irske forslag til PAR-COM Recommendation 93/5 vedrørende forøgelse af radioaktive udledninger fra nukleare oparbejdningsanlæg.

Med rekommandationen er parterne enige om at iværksætte vidtgående foranstaltninger for at reducere eller eliminere udledninger af radioaktive stoffer. Desuden, at nye udledningstilladelser til oparbejdningsanlæg kun bør gives, såfremt følgende er taget i betragtning: a) information om behovet for oparbejdning af brugt brændsel og andre muligheder, b) fuldstændig miljøkonsekvensanalyse, c) påvisning af, at de planlagte udledninger er baseret på brugen af den bedste tilgængelige teknologi (BAT) og forsigtighedsprincippet, og d) en konsultation i Pariskommissionen på basis af information om a), b) og c).

Kun Storbritannien og Frankrig har stemt mod rekommandationen, først og fremmest ud fra det argument, at man ikke vil konsultere Pariskommissionen. Storbritannien og Frankrig er derfor ikke forpligtet til at efterleve rekommandationen.

Spm. nr. S 959

Til *undervisningsministeren* (30/3 94) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»I hvilken grad fraviger Den Islamiske Imam Skole i Århus de vejledende timefordelingsplaner blandt andet med hensyn til faget dansk, og giver dette anledning til betænkeligheder?«

Begrundelse

Ministeriet udarbejder en vejledende timefordelingsplan, der indeholder et vejledende antal timer i dansk, matematik, engelsk, tysk m.m. på de enkelte årgange.

Det er helt uacceptabelt, hvis en skole, der modtager tilskud fra det danske samfund til undervisning, ikke lever op til de vejledninger, som andre skoler må tilpasse sig.

Svar (15/4 94):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Det kan oplyses, at de frie grundskoler ikke er forpligtet til at følge folkeskolens vejledende timefordelingsplaner, jf. svarene på spørgsmål nr. S 960 og S 961.

Spm. nr. S 960

Til *undervisningsministeren* (30/3 94) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Vil ministeren klart tage afstand fra det første tilsyn med Den Islamiske Imam Skole i Århus, hvis tilsynsførende hverken fører tilsyn eller taler dansk, og vil ministeren samtidig redegøre for, hvem der har ansvaret for det lemfældige tilsyn, og hvilke andre tilsvarende institutioner der findes i Danmark, hvor tilsynet har været tilsvarende utilfredsstillende?«

Svar (15/4 94):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

I henhold til friskoleloven – jf. lovbekendtgørelse nr. 70 af 15. februar 1993 om friskoler og private grundskoler m.v. – kapitel 3, skal den af forældrene valgte tilsynsførende føre tilsyn med skolens almindelige virksomhed samt med, at skolen giver en undervisning, som står mål med, hvad der almindeligvis kræves i folkeskolen.

Denne tilsynsførende – valgt uden for forældrekrædsen – skal således også føre tilsyn med elevernes standpunkt i dansk, regning/matematik og engelsk, jf. § 9, stk. 2.

Det er naturligvis en forudsætning, at den pågældende tilsynsførende selv har kendskab til bl.a. dansk; ellers vil tilsynet næppe kunne føres tilfredsstillende.

På baggrund af en henvendelse fra Århus Kommune af 29. marts 1994 har jeg samme dato anmodet skolen om en redegørelse. Skolen har fået svarfrist til den 1. maj 1994.

Inden skolen har haft mulighed for at levere denne redegørelse med oplysning om de nærmere forhold bl.a. om dansk, er der næppe mulighed for nærmere at kommentere den konkrete sag, herunder om tilsynet er udført tilfredsstillende.

Det kan oplyses, at samtlige frie grundskoler har en af forældrene valgt tilsynsførende. Kommunalbestyrelsen skal orienteres om,

[Undervisningsministeren]

hvilken person der er valgt som tilsynsførende. Kun hvor der ikke vælges en tilsynsførende, varetages tilsynet af kommunalbestyrelsen.

I § 9, stk. 5, gives undervisningsministeren en bemyndigelse til, at der kan træffes beslutning om yderligere tilsyn med skolen.

Jeg er ikke umiddelbart bekendt med, at tilsynet ikke udføres tilfredsstillende ved andre institutioner.

Spm. nr. S 961

Til *undervisningsministeren* (30/3 94) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Finder ministeren, at Den Islamiske Imam Skoles principper svarer til intentionerne i den nye folkeskolelov, der træder i kraft den 1. august 1994?«

Svar (17/4 94):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg synes ikke, at man kan trække paralleller til den nye folkeskolelov, for så vidt angår de frie grundskoler. Disse er netop frie og kan ud fra deres ideologier og holdninger bruge intentionerne fra den nye folkeskolelov eller undlade dette.

Spm. nr. S 962

Til *undervisningsministeren* (30/3 94) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Hvilke beløb har Den Islamiske Imam Skole i Århus modtaget i tilskud fra det offentlige siden dens oprettelse?«

Begrundelse

Svaret bedes opdelt, så tilskuddene fremgår pr. år.

Ministeriet udarbejder en vejledende timefordelingsplan, der indeholder et vejledende antal timer i dansk, matematik, engelsk, tysk m.m. på de enkelte årgange.

Det er helt uacceptabelt, hvis en skole, der modtager tilskud fra det danske samfund til undervisning, ikke lever op til de vejledninger, som andre skoler må tilpasse sig.

Svar (15/4 94):

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Tilskuddet i 1992: ..... 607.167,52 kr.

Tilskuddet i 1993: ..... 2.171.052,10 kr.
Tilskuddet i 1994: ..... 700.679,99 kr.
(indtil 31. marts 1994).

Spm. nr. S 964

Til *landbrugsministeren* (5/4 94) af:

Mejdahl (V):

»Vil ministeren oplyse, hvordan forpagtere/bortforpagtere er stillet med hensyn til mælkekvoter ved forpagningens ophør?«

Begrundelse

Der er tilsyneladende opstået nogen usikkerhed om, hvordan man i forpagningssituationer forholder sig til spørgsmålene om mælkekvoter.

I nogle tilfælde var et forpagtningsforhold begyndt, da mælkekvoterne blev indført den 1. april 1984, og parterne havde ikke mulighed for at tage højde for spørgsmålene i forpagtningskontrakten.

Svar (15/4 94):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Som hovedregel er mælkekvoten tilknyttet det areal, der anvendes til mælkeproduktion, jf. art. 7, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 om tillægsafgift for mælk og mejeriprodukter.

Ved ophør af en forpagtning vil mælkekvoten derfor normalt forblive tilknyttet jorden og dermed blive tilbageført til bortforpagteren.

Medlemsstaterne skal imidlertid under hensyn til parternes legitime interesser fastsætte bestemmelser for overdragelse af mælkekvoter bl.a. i de tilfælde, hvor forpagtningskontrakten udløber uden at kunne fornyes på tilsvarende betingelser, jf. art. 7, stk. 2, i ovennævnte forordning.

For Danmarks vedkommende er herom fastsat, at efter udløb af en forpagtningskontrakt, som blev indgået før kvoteordningens indførelse 1. april 1984 uden mulighed for videreførelse på tilsvarende betingelser, kan mælkekvoten medtages af forpagteren til en anden bedrift, såfremt han har til hensigt at fortsætte mælkeproduktionen, jf. § 3, stk. 6, i Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 797 af 24. september 1993 om tillægsafgift for mælk og mejeriprodukter.

[Landbrugsministeren]

Ved ophør af en forpagtning indgået efter 1. april 1984 skal den ved forpagtningen overdragne mælkekvote tilbageføres til bortforpagteren, jf. § 3, stk. 2, i ovennævnte bekendtgørelse.

En aftale om, at forpagteren ved ophør af en kontrakt indgået efter 1. april 1984 medtager mælkekvoten til en anden ejet eller forpagtet bedrift, kan dog gennemføres i henhold til § 8 i ovennævnte bekendtgørelse. Det fremgår heraf, at der til anden bedrift maksimalt kan være tilknyttet 10.000 kg mælkekvote pr. ha.

Spm. nr. S 965

Til *landbrugsministeren* (5/4 94) af:

Mejdahl (V):

»Vil ministeren oplyse, om der er forskel på forpagteres/bortforpagteres retsstilling med hensyn til mælkekvoter, hvis forpagtningen omfatter en hel ejendom med produktionsbygninger eller kun jorden alene?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 964.

Svar (15/4 94):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

De i besvarelsen af spørgsmål nr. S 964 anførte regler gælder, uanset om forpagtningen omfatter en hel ejendom med produktionsbygninger eller alene jorden.

Spm. nr. S 966

Til *landbrugsministeren* (5/4 94) af:

Mejdahl (V):

»Er der ensartede regler i alle EU-lande med hensyn til forpagteres/bortforpagteres retsstilling i forhold til mælkekvoterne?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 964.

Svar (15/4 94):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Da det i henhold til art. 7 i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 om tillægsafgift for

mælk og mejeriprodukter er overladt til medlemsstaterne at fastsætte bestemmelser for forpagteres/bortforpagteres retsstilling ved ophør af forpagtning af arealer, hvortil der er knyttet en mælkekvote, er der ikke helt ensartede regler i alle EU-lande.

Spm. nr. S 967

Til *landbrugsministeren* (5/4 94) af:

Mejdahl (V):

»Vil ministeren oplyse, om der er EU-regler/nationale regler, som kan sætte en skriftlig aftale mellem en forpagter og en bortforpagter om mælkekvotens ejerforhold ud af kraft?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 964.

Svar (15/4 94):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Juridisk set kan der tænkes skriftlige aftaler mellem forpagter og bortforpagter om mælkekvotens ejerforhold, som ikke vil kunne gennemføres, fordi de er i modstrid med EU-regler/nationale regler. I sådanne tilfælde har EU-regler/nationale regler forrang, og aftalerne vil således ikke kunne gennemføres.

Spm. nr. S 968

Til *landbrugsministeren* (5/4 94) af:

Mejdahl (V):

»Vil ministeren oplyse, om en forpagter kan sælge en mælkekvote (gøre brug af ophørsordningen) og indkassere salgssummen i forpagtningsperioden?«

Begrundelse

Der henvises til begrundelsen for spørgsmål nr. S 964.

Svar (18/4 94):

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

For en mælkekvote tilknyttet et forpagtet areal skal ansøgning om godtgørelse for ophør indgives af forpagteren. Medlemsstaterne skal fastlægge de nærmere betingelser, jf. art. 2, stk. 2, litra d, i Rådets forordning (EØF) nr.

[Landbrugsministeren]

1637/91 om godtgørelse for definitivt ophør med mælkeproduktion, for den EF-finansierede ophørsordning, og art. 8, stk. 1, anden tankestreg, i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 om tillægsafgift for mælk og mejeriprodukter, for så vidt angår den nationale købs-/salgsordning.

I begge tilfælde er i Danmark fastsat som betingelse, at bortforpagteren giver samtykke til salg af mælkekvoten, jf. § 5, stk. 4, i Landbrugsministeriets bekendtgørelse nr. 797 af 24. september 1993 om tillægsafgift for mælk og mejeriprodukter.

Reglerne indeholder således krav om, at ejer og forpagter skal være enige om at sælge, idet ingen af parterne på egen hånd kan sælge mælkekvoten under en ophørsordning. Hvis forpagteren sælger med samtykke fra bortforpagteren, vil godtgørelsen blive udbetalt til forpagteren, men reglen tilsigter, at parterne indgår en aftale om fordeling af provenuet. En eventuel tvist mellem forpagter og bortforpagter om retten til salg af mælkekvoten eller om fordeling af provenuet må afgøres af domstolene ud fra en fortolkning af forpagtningskontrakten samt under hensyn til en afvejning af de øvrige omstændigheder i sagen.

Spm. nr. S 983

Til *justitsministeren* (6/4 94) af:

Inger Stilling Pedersen (KRF):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at forhindre, at islamiske piger, der er opvokset i Danmark, mod deres vilje bliver gift med en ukendt mand fra deres hjemland?«

Begrundelse

Traditionen med arrangerede ægteskaber kan måske indpasses i muslimernes hjemlande, men den fungerer ikke godt i de vestlige lande, hvor de unge indvandrepiger har mødt andre skikke. Unge islamiske andengenerationsindvandrere, som har boet hele deres liv i Danmark og mødt den vestlige kultur, kan få meget store problemer, hvis de tvinges til at gifte sig med en mand, som forældrene har valgt.

Indvandrere, der har valgt at leve i Danmark, må acceptere, at deres børn påvirkes af den vestlige kultur og danske levevis, og at de derfor kan ønske at indrette deres tilværelse efter andre normer end forældrenes.

Svar (15/4 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Også efter min opfattelse må man selvfølgelig tage afstand fra, at forældre aftaler ægteskab for unge mennesker, som på grund af pres og måske endda trusler fra forældrene og familien føler sig tvunget til at indgå i et sådant arrangeret ægteskab.

Det er imidlertid vanskeligt at vurdere, hvor stort et omfang problemet har.

For de *unge under 18 år*, som skal have statsamtets og forældrenes samtykke til at indgå ægteskab i Danmark, viser statistikken, at de fleste af disse ægteskaber indgås af unge kvinder med fremmed statsborgerskab.

I Danmark blev der i 1992 indgået ægteskab af 83 kvinder og 2 mænd under 18 år. Heraf havde 20 kvinder og 1 mand dansk statsborgerskab, mens 63 kvinder og 1 mand havde udenlandsk statsborgerskab.

For de unge under 18 år, som skal have tilladelse til at indgå ægteskab, vil en ændring – som jeg umiddelbart er positiv over for – kunne bestå i, at der i Justitsministeriets bekendtgørelse om indgåelse af ægteskab stilles krav om, at tilladelse til ægteskab kun kan meddeles, hvis statsamtet på grundlag af samtaler med de unge og eventuelt også deres forældre finder, at der ikke er grund til at antage, at de unge tvinges ind i ægteskabet.

Jeg har derfor anmodet Civilretsdirektoratet om at overveje en sådan ændring af de administrative regler om indgåelse af ægteskab og vil orientere spørgeren om resultatet af disse overvejelser.

Også for *personer over 18 år* gælder det, at Justitsministeriet selvsagt ikke er i besiddelse af oplysninger om, i hvilket omfang der eventuelt indgås arrangerede ægteskaber.

For personer, som er myndige, og som kan gifte sig uden tilladelse fra statsamtet og forældrene og uden at angive en begrundelse for ægteskabet, mener jeg ikke det er nogen farbar vej at lade prøvelsesmyndigheden indkalde til en samtale om, hvorvidt de kan vedstå ønsket om at indgå i et bestemt ægteskab.

Mere generelt kan det oplyses, at der er mulighed for at få et ægteskab omstødt, der er indgået under tvang.

Hertil kommer, at forældres tvang i forbindelse med indgåelse af ægteskab efter omstændighederne vil kunne indebære en overtrædelse af straffelovens § 260 om ulovlig tvang.

[Justitsministeren]

For så vidt angår ægteskaber indgået i udlandet, kan det oplyses, at udlændingeloven blev ændret i 1992, således at det ikke er muligt at få krav på opholdstilladelse ved at indgå ægteskab med en person under 18 år med bopæl her i landet. Denne ændring må antages at have medført, at det er blevet mindre attraktivt for en udlænding at indgå ægteskab i udlandet med en herboende person under 18 år.

Spm. nr. S 932

Til *økonomiministeren* (24/3 94) af:

Helge Sander (V):

»Vil ministeren oplyse, hvorledes personer, der går på orlov fra beskæftigelse, indgår i Danmarks Statistiks opgørelse af beskæftigelsen?«

Begrundelse

For at kunne foretage korrekte vurderinger af den økonomiske udvikling er det vigtigt at have klarhed over de forskellige nationaløkonomiske begrebers indhold. F.eks. er det særdeles relevant for en vurdering af udviklingen i de officielle opgørelser af beskæftigelsen at vide, om personer, der går fra beskæftigelse til orlov, medregnes i den samlede arbejdsstyrke som beskæftigede og/eller som ledige.

Svar (6/4 94):

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Principperne i Danmarks Statistiks opgørelser af arbejdsstyrke, beskæftigelse og ledighed er baseret på retningslinjer fra ILO (International Labour Organization). I praksis opstår dog i visse tilfælde afgrænsningsproblemer, når disse retningslinjer skal søges fulgt ved udarbejdelsen af konkret statistik.

Ifølge ILO's definitioner indgår personer, der går på orlov fra beskæftigelse, og som har en fast tilknytning til arbejdsmarkedet, i arbejdsstyrken og beskæftigelsen.

I Danmarks Statistiks nuværende generelle opgørelser af beskæftigelsen – dvs. i den registerbaserede arbejdsstyrkestatistik (der også danner grundlag for nationalregnskabsbeskæftigelsestatistik) og i den interviewbaserede arbejdskraftundersøgelse – indgår personer på orlov fra beskæftigelse derfor i videst muligt omfang i arbejdsstyrken og beskæftigelsen.

Dette princip svarer til den statistiske behandling af personer på barselorlov og af andre personer, der er midlertidigt fraværende fra deres arbejde (på grund af ferie, kursus og lign.)

Den seneste registerbaserede arbejdsstyrkestatistik er fra ultimo november 1992. Hovedresultaterne herfra er blevet offentliggjort for nylig. Den seneste interviewbaserede arbejdsstyrkestatistik er fra foråret 1993 og ventes offentliggjort til maj.

Svaret er udarbejdet i samarbejde med Danmarks Statistik.

Spm. nr. S 914

Til *statsministeren* (22/3 94) af:

Steenholdt (V):

»Vil statsministeren oplyse, om der findes plutonium ved Pituffik/Thule Air Base på havbunden siden 1968, og om det har været og stadig er helt umuligt at gøre noget ved det, og vil statsministeren sørge for, at alle relevante oplysninger videregives til det grønlandske landsstyre?«

Begrundelse

De sidste dages nyhedsoplysninger vækker endnu en gang interesse og bange anelser blandt Grønlands befolkning. Det er forståeligt, da en del af vores befolkning ved Thule er nødt til at leve med den kendsgerning, at den befinder sig i det område, som var og er sundhedsfarligt på grund af radioaktiv bestråling.

Videnskabsmændene formoder ifølge nyhedsformidlinger, at der stadig er ca. 27 kg plutonium i området, og dette er en alvorlig fare for de folk, som bor i området.

Svar (6/4 94):

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

I forbindelse med nedstyrtingen af det amerikanske bombefly ved Thulebasen i Grønland den 21. januar 1968 blev eksperter fra Danmark og USA sendt til Thule med henblik på at foretage undersøgelser på ulykkestedet.

En samlet oversigt over undersøgelserne findes i en offentliggjort fælles dansk-amerikansk rapport: »Projekt Crested Ice« fra februar 1970. Det fremgår af denne rapport, at man

[Statsministeren]

gennem måling af radioaktivitetsindholdet i et stort antal sneprøver fra ulykkesstedet kunne konstatere, at mængden af plutonium ikke var af nogen biologisk betydning, hverken som overfladeforurening eller som forurening af havet ved Bylot Sound på et senere tidspunkt, når isdækket gradvis smeltede.

Resultater fra en række senere ekspeditioner til området ved Thule med henblik på undersøgelser af radioaktivitetsniveauet i det marine miljø har ikke frembragt væsentlige nye oplysninger om mængden af plutonium eller andre radioaktive stoffer i nedstyrtningsområdet.

Regeringen vil sørge for, at Grønlands landsstyre som hidtil efter ønske kan få adgang til alle relevante oplysninger om disse undersøgelser.

Spm. nr. S 863

Til *udenrigsministeren* (17/3 94) af:

Jens Thoft (SF):

»Vil udenrigsministeren oplyse, hvad resultatet er blevet af hans overvejelser om, hvorvidt Danmark vil afgive erklæring over for Den Internationale Domstol om sagen fra WHO om, hvorvidt et lands brug af atomvåben i krig eller anden væbnet konflikt på baggrund af de sundheds- og miljømæssige virkninger er en overtrædelse af landets forpligtelser i henhold til folkeretten, og vil udenrigsministeren i bekræftende fald offentliggøre den danske regerings erklæring?«

Begrundelse

I spørgsmål nr. S 89, S 90 og S 91 (FF 1993-94 sp. 1715-1718) beskæftigede jeg mig med den danske regerings holdning til spørgsmålet om, hvorvidt atomvåben skulle anses for at være stridende mod folkeretten. Efter at WHO har indbragt dette spørgsmål for Den Internationale Domstol, kan Danmark ifølge domstolens statut art. 66, stk. 2, afgive en erklæring herom. Fristen er sat til 10. juni 1994. I svar på spørgsmål nr. S 90 af 5. november 1993 oplyste udenrigsministeren, at regeringen for tiden overvejer spørgsmålet, og at ministeren i god tid før fristens udløb ville træffe afgørelse herom. Nu formoder jeg, at en afgørelse er truffet. Den vil jeg godt kende, ligesom jeg ønsker at blive gjort bekendt med regeringens mulige svar til domstolen.

Svar (12/4 94):

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Efter de for Danmark i øjeblikket foreliggende oplysninger kan det forventes, at nogle NATO-lande, herunder lande, der er medlemmer af EU, samt enkelte andre lande i den vestlige kreds, vil afgive en erklæring over for Den Internationale Domstol om sagen fra WHO. Så vidt vides vil disse lande bl.a. sætte spørgsmålstegn ved domstolens kompetence under henvisning til, at der er tale om et politisk spørgsmål. En forudsætning for, at domstolen kunne behandle sagen fra WHO, ville ifølge disse lande være, at spørgsmålet om lovligheden af brug af atomvåben i krig var reguleret af en forudgående international (nedrustnings)aftale. Ingen af de andre nordiske lande har foreløbig besluttet at ville afgive en erklæring til domstolen. Som sagen foreligger oplyst på indeværende tidspunkt, er det heller ikke regeringens hensigt at fremkomme med en erklæring i sagen.

Regeringen deler således principielt den opfattelse, at forbud mod brug af atomvåben bør forhandles internationalt og vedtages i form af et folkeretligt bindende instrument – en traktat eller lignende.

Den Internationale Domstol har i øvrigt i overensstemmelse med artikel 66, stk. 2, i sin statut fastsat fristen til den 10. juni 1994, for at de stater, der er berettiget til at møde for domstolen, og WHO kan afgive skriftlige erklæringer i sagen.

Spm. nr. S 977

Til *justitsministeren* (6/4 94) af:

John Vinther (KF):

»Hvad er forklaringen på, at retterne i Holbæk ifølge Handlingsplan for Domstolene 1994-1996 kan samles for 20 mio. kr., når man i 1993 forsøgte dette gjort for ca. 5,5 mio. kr.?«

Svar (14/4 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

I Handlingsplan for Domstolene 1994-1996

[Justitsministeren]

er der bl.a. redegjort for Justitsministeriets skøn over behovet for nybyggeri, herunder nybygninger, der må anses for hensigtsmæssige, om end byggeriet næppe kan anses for nødvendigt på nuværende tidspunkt. Som et eksempel herpå er nævnt retsbyggeri i Holbæk.

Civilretten og kriminalretten er beliggende på forskellige adresser i Holbæk, og de nuværende lokaler må på længere sigt anses for utilstrækkelige. En samling af retterne i én bygning skønnes derfor hensigtsmæssig.

Udgiften til opførelsen af en retsbygning i Holbæk er i handlingsplanen anslået til ca. 20 mio. kr. Der er tale om et skøn, som bygger på erfaringer med andre retsbyggerier vedrørende nyopførelser. Til illustration kan det oplyses, at udgiften til opførelsen af en retsbygning i Holstebro, der blev færdiggjort i 1992 og er Justitsministeriets seneste nyopførte ret, androg godt 15 mio. kr. Retten i Holstebro er imidlertid et endommerembede, medens der er 2 dommere i Holbæk.

Justitsministeriet blev i februar 1993 gjort opmærksom på, at en ejendom beliggende Ahlgade 1 i Holbæk, der af Told og Skat blev anvendt til kontorlokaler for amtsskatteinspektoratet, skulle afhændes.

Justitsministeriet skønnede ejendommen egnet som retsbygning. Ejendomsværdien for ejendommen i Ahlgade var ca. 4,3 mio. kr., og Justitsministeriets arkitekt skønnede udgifterne til indretning af ejendommen til retsformål til ca. 2 mio. kr.

Justitsministeriet forespurgte herefter Finansministeriet, om Told og Skat kunne overdrage ejendommen til Justitsministeriet. Justitsministeriet tilbød samtidig at sælge nogle ejendomme som kompensation for det provenutab, som en overdragelse af ejendommen Ahlgade 1 til Justitsministeriet ville medføre.

Spørgsmålet blev ikke endeligt afklaret, idet Skatteministeriet og Holbæk Kommune havde indledt forhandlinger om salg af ejendommen til kommunen, og Justitsministeriet har senest den 2. november 1993 modtaget oplysning om, at Finansudvalget har tiltrådt, at ejendommen sælges til kommunen.

Spm. nr. S 978

Til finansministeren (6/4 94) af:

John Vinther (KF):

»Hvorfor er cirkulære 1984-08-28 om almin-

delige regler for salg af statens faste ejendomme blevet tilsidesat af Finansministeriet ved salget af Ahlgade 1 A (den gamle told- og skattebygning) direkte til Holbæk Kommune?»

Svar (18/4 94):

Finansministeren (Lykketoft):

Det er ikke korrekt, at Finansministeriets cirkulære af 28. august 1984 om almindelige regler om salg af statens faste ejendomme er blevet tilsidesat ved salget af told- og skattebygningen på Ahlgade 1 A til Holbæk Kommune, sådan som det er anført i spørgsmålet.

Spørgeren tænker muligvis på det forhold, at ejendommen er solgt uden offentligt udbud.

Efter cirkulærets § 14 er det imidlertid muligt at sælge statens faste ejendomme uden at foretage offentligt udbud, når vægtige grunde taler herfor.

Når Finansministeriet tager stilling til sager om dispensation fra offentligt udbud, foretages der en samlet skønsmæssig vurdering. Finansministeriet har i den foreliggende sag lagt vægt på, at der er tale om salg til en kommune, der ønsker at anvende ejendommen til et arbejdsløshedsprojekt. Finansministeriet har fundet dette formål så væsentligt i det konkrete tilfælde, at der er meddelt dispensation.

Dette er meddelt i forbindelse med bevilningsansøgningen til Finansudvalget. Som forudsat i cirkulæret fremgår det også udtrykkeligt af punkt b i aktstykket til Finansudvalget, at der ikke har været foretaget offentligt udbud.

Ejendommen er i øvrigt solgt til ejendomsværdien, som udgør 4.330.000 kr. pr. 1. januar 1993.

Til orientering vedlægges kopi af aktstykke nr. 24 om salget af ejendommen, som Finansudvalget tiltrådte den 27. oktober 1993. (Ikke optrykt her).

Der vedlægges endvidere kopi af Finansministeriets cirkulære om almindelige regler om salg af statens faste ejendomme. (Ikke optrykt her).

Spm. nr. S 979

Til indenrigsministeren (6/4 94) af:

John Vinther (KF):

»Finder ministeren det rimeligt, at en arbejdsgiver, der i god tro har ansat en udlæn-

[John Vinther]

ding med gyldigt dansk skattekort, skal betale bøde herfor, når det efterfølgende viser sig, at arbejdstageren ikke har haft gyldig opholds- og arbejdstilladelse?»

Svar (15/4 94):

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

I henhold til udlændingelovens § 13, stk. 1, skal udlændinge have arbejdstilladelse for at tage lønnet eller ulønnet beskæftigelse her i landet. Efter udlændingelovens § 14, stk. 1, er nordiske statsborgere, udlændinge, der er omfattet af EU-reglerne, og udlændinge, der har tidsubegrænset opholdstilladelse, dog generelt fritaget for arbejdstilladelse. Dette er sikret ved udlændingebekendtgørelsens § 30 (bekendtgørelse nr. 19 af 18. januar 1984).

Afgørelse om arbejdstilladelse til udlændinge træffes af Direktoratet for Udlændinge i 1. instans.

Det fremgår af udlændingelovens § 59, stk. 1, at den udlænding, der opholder sig her i landet eller arbejder uden fornøden tilladelse, kan straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil 6 måneder.

Af udlændingelovens § 59, stk. 2, fremgår endvidere, at den, som beskæftiger en udlænding uden fornøden arbejdstilladelse eller i strid med de for en arbejdstilladelse fastsatte betingelser, kan straffes med samme straf som nævnt i stk. 1. Såvel den forsætlige som den uagtsomme overtrædelse er strafbar.

Skatteministeriet har over for Indenrigsministeriet oplyst, at udlændinge efter kildeskatteloven er skattepligtige til Danmark af lønindtægt, der oppebæres her i landet. Skattepligten til Danmark afhænger af, om der rent faktisk oppebæres en lønindtægt, og ikke af, om denne indtægt er oppebåret lovligt.

Når en person må forventes at få lønindkomst (A-indkomst), påhviler det i henhold til kildeskatteloven skattemyndighederne at udstede skattekort til den pågældende. Kildeskatteloven indeholder ikke hjemmel til at nægte udstedelse af skattekort til udlændinge uden nødvendig arbejdstilladelse.

I stedet er der med Told- og Skattestyrelsens cirkulære af 8. juli 1991 etableret en ordning, hvorefter skattemyndighederne efterfølgende underretter Direktoratet for Udlændinge, hvis man i forbindelse med en anmodning om udstedelse af skattekort får mistanke om, at per-

sonen overtræder udlændingelovens regler om arbejdstilladelse.

Direktoratet for Udlændinge har imidlertid peget på, at den ovenfor beskrevne ordning giver anledning til væsentlige administrative – herunder ressourcemæssige – problemer i forbindelse med direktoratets kontrol med, at udlændingelovens krav om arbejdstilladelse er overholdt.

På den baggrund har der gennem længere tid været ført drøftelser mellem Indenrigsministeriet (tidligere Justitsministeriet) og Skatteministeriet med henblik på at etablere en hensigtsmæssig ordning.

Disse drøftelser er endnu ikke afsluttet. Indenrigsministeriet vil holde spørgeren direkte orienteret om, hvad der videre sker i sagen.

Spm. nr. S 980

Til *indenrigsministeren* (6/4 94) af:

John Vinther (KF):

»Agter ministeren at tage initiativ til, at det bliver skattemyndighederne, der har ansvaret for, at der kun udstedes skattekort til personer, der er i besiddelse af gyldig opholds- og arbejdstilladelse, jf. spørgsmål nr. S 979?»

(Besvaret sammen med spm. nr. S 979).

Spm. nr. S 955

Til *boligministeren* (29/3 94) af:

Pelle Voigt (SF):

»Vil ministeren, såfremt det er lovligt at beskikke en huslejenævnsformand, hvis vedkommende har egne erhvervmæssige interesser i huslejefastsættelsen som f.eks. advokat, sagsbehandler i en lejerforening, administrator af private eller kommunale udlejningsejendomme el.lign., tage skridt til at ændre lovgivningen, så en sådan sammenblanding mellem private og offentlige interesser ikke kan forekomme?»

Svar (11/4 94):

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

Det rejste spørgsmål vedrører de habilitetsregler, som gælder for formænd for huslejenævnen.

[Boligministeren]

Reglerne findes i boligreguleringslovens § 36, stk. 2, og § 37, stk. 4.

Efter § 36, stk. 2, gælder, at formanden ikke må have særlig tilknytning til grundejer- eller lejerorganisationer eller være erhvervsmæssigt interesseret i ejendomshandler.

Ud over denne generelle habilitetsregel er det i § 37, stk. 4, tillige fastsat, at retsplejelovens § 60, stk. 1, og § 62 om dommers habilitet finder tilsvarende anvendelse. Heraf fremgår bl.a., at den omstændighed, at en huslejenævnnsformand har interesse i en sags udfald, kan bevirke, at formanden er inhabil. Denne regel er central i forbindelse med habilitetsvurderingen i de enkelte huslejenævnsager og vedrører den konkrete interesse, en formand måtte have – f.eks. af økonomisk karakter – i sagens udfald.

Afgørelsen af, om den interesse, som en nævnnsformand måtte have i en konkret sags udfald, er af en sådan karakter, at formanden må anses for at være inhabil, træffes på grundlag af sagens konkrete forhold. Også styrken af den interesse, der måtte foreligge, spiller en rolle ved afgørelsen.

Med disse regler mener jeg at der i videst muligt omfang er taget højde for, at særlige interesser hos huslejenævnsformænd ikke påvirker de afgørelser, formændene træffer, ligesom det er mit indtryk, at problemer omkring huslejenævnsformænds habilitet kun består i et yderst begrænset omfang.

Det er da også min opfattelse, at de i spørgsmålet nævnte tilfælde typisk vil kunne bevirke inhabilitet, idet erhvervsmæssige interesser i huslejefastsættelsen i en konkret sag er en interesse, der som udgangspunkt vil være omfattet af retsplejelovens § 60, stk. 1, og dermed medføre inhabilitet.

For så vidt angår advokater, fremgår det af pkt. 43 i Boligstyrelsens cirkulære af 4. december 1979, at Folketingets Ombudsmand over for Boligministeriet har tilkendegivet, at praktiserende advokater af hensyn til faren for interessekonflikter ikke bør beskikkes som formænd.

På denne baggrund er det min opfattelse, at der ikke er behov for at stramme de gældende bestemmelser om huslejenævnsformænds habilitet yderligere.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af lovforslag nr. L 244:

Forslag til lov om ændring af lov om social pension, lov om social bistand og den sociale styrelseslov m.v. (Tilkendelseskompetence m.v.).

Af socialministeren (Yvonne Herløv Andersen).

(Fremsat 14/4 94).

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Jan Petersen (S):**

Det lovforslag, vi nu skal behandle, indeholder ikke løsninger på alle væsentlige problemer, der er på førtidspensionsområdet. Men vi tager hul på nogle af dem.

Som de fleste erindrer, stemte Socialdemokratiet i 1992 imod udlægningen af de laveste førtidspensioner til kommunerne, og vi gjorde argumentationen for vores synspunkt gældende i betænkningen.

Vi finder ikke, at det lovforslag forstyrrer det, vi dengang sagde. Vi fandt faktisk, at med udlægning af de forhøjede almindelige førtidspensioner til kommunerne fik vi en kunstig adskillelse af de helbredsmæssige pensioner. Vi mente, at en udlægning måtte ses i sammenhæng med retssikkerheden, og vi fandt, at området måtte gennemarbejdes af et førtidspensionsudvalg. Det udvalg blev nedsat, det udvalg har afleveret sin rapport for længe siden, og nu tager vi så hul på at udmønte de dele af rapporten, som vi finder forsvarligt på nuværende tidspunkt.

Der er en række spørgsmål i rapporten, som vi derfor ikke får med i denne omgang, men som vi vil vende tilbage med senere. Det gælder funktionsevnekriteriet i forbindelse med vurderingen af pensionsansøgere, det gælder tidsfrister for sagsbehandlingen, det gælder for så vidt også en række af de initiativer, man kan forestille sig forbedrer beskæftigelsen og revalideringsinstrumenterne.

Selve lovforslaget indeholder ikke en generel udlægning af den mellemste og den højeste førtidspension til kommunerne. For os er der tale om et forsøg, som kan afklare, hvilken retning systemet på tilkendelsessiden endeligt skal have.